Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

zo 16. septembra 2013 *

„Hospodárska súťaž — Kartely — Belgický, nemecký, francúzsky, taliansky, holandský a rakúsky trh s kúpeľňovými doplnkami a príslušenstvom — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP — Koordinácia zvyšovania cien a výmena citlivých obchodných informácií — Námietka nezákonnosti — Závažnosť porušenia — Poľahčujúce okolnosti — Rovnosť zaobchádzania — Proporcionalita — Zákaz retroaktivity“

Vo veci T-386/10,

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, so sídlom v Iserlohne (Nemecko), v zastúpení: pôvodne H. Janssen, T. Kapp a M. Franz, neskôr H. Janssen a T. Kapp, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: F. Castillo de la Torre a A. Antoniadis, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Böhlke, advokát,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Simm a F. Florindo Gijón, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je predovšetkým čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie K(2010) 4185 v konečnom znení z 23. júna 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.092 – Kúpeľňové doplnky a príslušenstvo) a subsidiárne návrh na zníženie pokuty uloženej žalobkyni v tomto rozhodnutí,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia K. Jürimäe (spravodajkyňa) a M. van der Woude,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. februára 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Rozhodnutím K(2010) 4185 v konečnom znení z 23. júna 2010 týkajúcom sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.092 – Kúpeľňové doplnky a príslušenstvo) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) konštatovala Európska komisia existenciu porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (EHP) v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Toto porušenie, na ktorom sa podieľalo 17 podnikov, prebiehalo počas rôznych časových úsekov v období od 16. októbra 1992 do 9. novembra 2004 v podobe súboru protisúťažných dohôd a zosúladených postupov na územiach Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska (odôvodnenia 2 a 3 a článok 1 napadnutého rozhodnutia).

2 V napadnutom rozhodnutí Komisia konkrétne uviedla, že konštatované porušenie spočívalo, po prvé, v tom, že uvedení výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva koordinovali v rámci pravidelných zasadnutí v rôznych vnútroštátnych profesijných združeniach ročné zvyšovanie cien a iných poplatkov, po druhé, v určovaní alebo koordinácii cien pri príležitosti osobitných udalostí, ako je zvýšenie cien surovín, zavedenie eura, ako aj zavedenie mýtneho, a po tretie, v sprístupnení a výmene citlivých obchodných informácií. Komisia okrem toho konštatovala, že k určovaniu cien v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva dochádzalo v ročných cykloch. V jeho rámci stanovili výrobcovia svoje cenové sadzobníky, ktoré boli obvykle platné počas jedného roka a boli základom obchodných vzťahov s veľkoobchodníkmi (odôvodnenia 152 až 163 napadnutého rozhodnutia).

3 Výrobky dotknuté kartelom sú kúpeľňové doplnky a príslušenstvo patriace do jednej z týchto troch podskupín výrobkov: vodovodné batérie, sprchové kúty a príslušenstvo, ako aj keramika (ďalej len „tri podskupiny výrobkov“) (odôvodnenia 5 a 6 napadnutého rozhodnutia).

4 Žalobkyňa Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, ktorá, pokiaľ ide o tri podskupiny výrobkov, vyrába vodovodné batérie, je jednou z adresátov napadnutého rozhodnutia (odôvodnenia 34 až 36 napadnutého rozhodnutia).

5 Dňa 15. júla 2004 Masco Corp. a jej dcérske spoločnosti, medzi ktoré patrí Hansgrohe AG, ktorá vyrába vodovodné batérie, a Hüppe GmbH, ktorá vyrába sprchové kúty, informovali Komisiu o existencii kartelu v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva a požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“) alebo v prípade zamietnutia o zníženie výšky týchto pokút. Dňa 2. marca 2005 prijala Komisia v súlade s odsekom 8 písm. a) a odsekom 15 oznámenia o spolupráci z roku 2002 podmienečné rozhodnutie o oslobodení od pokút v prospech spoločnosti Masco (odôvodnenia 126 až 128 napadnutého rozhodnutia).

6 Dňa 9. a 10. novembra 2004 vykonala Komisia na základe článku 20 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) neohlásené inšpekcie v priestoroch viacerých spoločností a vnútroštátnych profesijných združení pôsobiacich v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva (odôvodnenie 129 napadnutého rozhodnutia).

7 Dňa 15. a 19. novembra 2004 Grohe Beteiligungs GmbH a jej dcérske spoločnosti, ako aj American Standard Inc. (ďalej len „Ideal Standard“) a jej dcérske spoločnosti požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002 alebo v prípade zamietnutia o zníženie ich výšky (odôvodnenia 131 a 132 napadnutého rozhodnutia).

8 V období od 15. novembra 2005 a 16. mája 2006 zaslala Komisia v súlade s článkom 18 nariadenia č. 1/2003 žiadosti o informácie viacerým spoločnostiam a združeniam pôsobiacim v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva, vrátane žalobkyne (odôvodnenie 133 napadnutého rozhodnutia).

9 Dňa 17. a 19. januára 2006 Roca SARL, ako aj Hansa Metallwerke AG a jej dcérske spoločnosti požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002 alebo v prípade zamietnutia o zníženie ich výšky. Dňa 20. januára 2006 požiadala aj žalobkyňa o takéto oslobodenie od pokút alebo v prípade zamietnutia o zníženie jej výšky (odôvodnenia 135 až 138 napadnutého rozhodnutia).

10 Dňa 26. marca 2007 prijala Komisia oznámenie o výhradách, ktoré bolo oznámené žalobkyni (odôvodnenie 139 napadnutého rozhodnutia).

11 Od 12. do 14. novembra 2007 sa uskutočnilo vypočutie, ktorého sa zúčastnila žalobkyňa (odôvodnenie 143 napadnutého rozhodnutia).

12 Dňa 9. júla 2009 zaslala Komisia viacerým spoločnostiam vrátane žalobkyne list, v ktorom uviedla skutkové okolnosti a upozornila ich na niektoré dôkazy, o ktoré sa zamýšľala oprieť pri prijatí konečného rozhodnutia (odôvodnenia 147 a 148 napadnutého rozhodnutia).

13 V období od 19. júna 2009 do 8. marca 2010 zaslala Komisia viacerým spoločnostiam vrátane žalobkyne žiadosti o doplňujúce informácie v súlade s článkom 18 nariadenia č. 1/2003 (odôvodnenia 149 až 151 napadnutého rozhodnutia).

14 Dňa 23. júna 2010 prijala Komisia napadnuté rozhodnutie.

15 V napadnutom rozhodnutí sa Komisia, po prvé, domnievala, že postupy opísané v bode 2 vyššie boli súčasťou celkového plánu s cieľom obmedziť hospodársku súťaž medzi adresátmi uvedeného rozhodnutia a vyznačovali sa jediným a nepretržitým porušením, ktoré sa vzťahovalo na tri podskupiny výrobkov uvedené v bode 3 vyššie a ktoré zahŕňalo územia Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska (odôvodnenia 778 a 793 napadnutého rozhodnutia) (ďalej len „konštatované porušenie“). V tomto ohľade zdôraznila najmä skutočnosť, že uvedené postupy sa uskutočnili podľa opakovaného modelu, ktorý bol rovnaký vo všetkých šiestich členských štátoch, na ktoré sa vzťahovalo prešetrovanie Komisie (odôvodnenia 778 a 793 napadnutého rozhodnutia). Rovnako poukázala na existenciu vnútroštátnych profesijných združení týkajúcich sa všetkých troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie, ktoré nazvala „koordinačnými subjektmi“, na existenciu vnútroštátnych profesijných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich minimálne v dvoch z týchto troch podskupín výrobkov, ktoré nazvala „viacvýrobkové združenia“, ako aj na existenciu špecializovaných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich v jednej z týchto troch podskupín výrobkov (odôvodnenia 796 a 798 napadnutého rozhodnutia). Napokon konštatovala prítomnosť hlavnej skupiny podnikov, ktorá pôsobila v rámci kartelu v rôznych členských štátoch a v rámci koordinačných subjektov a viacvýrobkových združení (odôvodnenia 796 a 797 napadnutého rozhodnutia).

16 Pokiaľ ide o účasť žalobkyne na konštatovanom porušení, Komisia uviedla, že hoci bola žalobkyňa výrobcom vodovodných batérií, predsa mala vedomosť o rôznych radách výrobkov, ktoré boli predmetom konštatovaného porušenia, s prihliadnutím na jej účasť na kartelových zasadnutiach koordinačných subjektov, ktorými sú Arbeitskreis Sanitärindustrie (ďalej len „ASI“) v Rakúsku a IndustrieForum Sanitär v Nemecku (odôvodnenie 872 napadnutého rozhodnutia). Pokiaľ však ide o geografický rozsah kartelu, Komisia sa domnievala, že nemožno vychádzať z toho, že žalobkyňa mala vedomosť o celom karteli, ale len o kartelových správaniach, ktoré sa uskutočnili v Nemecku a Rakúsku

(odôvodnenie 873 napadnutého rozhodnutia), a to vzhľadom na jej účasť na zasadnutiach dvoch koordinačných subjektov uvedených vyššie a na zasadnutiach špecializovaného združenia v podskupine vodovodných batérií v Nemecku, Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie (ďalej len „AGSI“).

17 Po druhé, na účely určenia výšky pokuty uloženej každému podniku Komisia vychádzala z usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“) (odôvodnenie 1184 napadnutého rozhodnutia).

18 V prvom rade Komisia určila základnú výšku pokuty. Na tento účel v napadnutom rozhodnutí spresnila, že uvedené určenie vychádzalo v prípade každého podniku z jeho predajov v členskom štáte, ktoré boli vynásobené počtom rokov jeho účasti na konštatovanom porušení v každom členskom štáte a pre dotknutú podskupinu výrobkov tak, aby sa zohľadnilo, že niektoré podniky vykonávajú svoje činnosti iba v niektorých členských štátoch alebo len v jednej z troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie (odôvodnenie 1197 napadnutého rozhodnutia).

19 Vezmúc do úvahy toto spresnenie, Komisia stanovila koeficient závažnosti konštatovaného porušenia v zmysle odsekov 20 až 23 usmernení z roku 2006 na 15 %. V tejto súvislosti vzala do úvahy štyri kritériá na posúdenie uvedeného porušenia, a to povahu, spoločný podiel na trhu, geografický rozsah a uskutočnenie (v odôvodneniach 1210 až 1220 napadnutého rozhodnutia).

20 Komisia okrem toho na základe ustanovení odseku 24 usmernení z roku 2006 stanovila koeficient, ktorý sa má z dôvodu trvania konštatovaného porušenia uplatniť na základnú výšku pokuty určenej pre žalobkyňu, na 6,66 pre Nemecko, keďže sa tam žalobkyňa zúčastňovala na konštatovanom porušení v období od 6. marca 1998 do 9. novembra 2004, a na 3,66 pre Rakúsko, keďže sa tam žalobkyňa zúčastňovala na konštatovanom porušení v období od 2. marca 2001 do 9. novembra 2004 (odôvodnenie 1223 napadnutého rozhodnutia).

21 Napokon sa Komisia s cieľom odradiť dotknuté podniky od vytvárania horizontálnych dohôd stanovovania cien v obdobných dohodách tvoriacich predmet napadnutého rozhodnutia, s prihliadnutím na štyri kritériá posudzovania uvedené v bode 19 vyššie, rozhodla na základe ustanovení odseku 25 usmernení z roku 2006 zvýšiť základnú výšku pokuty aplikáciou dodatočnej sumy 15 % (odôvodnenia 1224 a 1225 napadnutého rozhodnutia).

22 Na základe toho bola základná výšky pokuty stanovená v prípade žalobkyne na [dôverné] [1] eur (odôvodnenie 1226 napadnutého rozhodnutia).

23 V druhom rade Komisia skúmala existenciu priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností, ktoré by mohli odôvodniť úpravu základnej výšky pokuty. V prípade žalobkyne nezistila žiadnu priťažujúcu alebo poľahčujúcu okolnosť.

24 V treťom rade Komisia na účely stanovenia výšky pokuty, ktorú treba uložiť, uplatnila podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 hornú hranicu 10 % celkového obratu uskutočneného v predchádzajúcom obchodnom roku (ďalej len „horná hranica 10 %“). Výška pokuty uloženej žalobkyni po uplatnení hornej hranice 10 % bola 12 517 671 eur (odôvodnenia 1261 a 1264 napadnutého rozhodnutia).

25 V štvrtom rade Komisia tvrdila, že žalobkyňa nemá nárok na zníženie pokút podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002, keďže sa nemožno domnievať, že dôkazy, ktoré predložila, majú značnú pridanú hodnotu v zmysle odseku 21 uvedeného oznámenia (odôvodnenie 1304 napadnutého rozhodnutia).

1 — „Skryté dôverné údaje“.

26 S prihliadnutím na vyššie uvedené dospela Komisia v článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia k záveru, že žalobkyňa porušila článok 101 ZFEÚ a článok 53 Dohody o EHP tým, že sa v období od 6. marca 1998 do 9. novembra 2004 zúčastnila na pokračujúcej dohode alebo zosúladených postupoch v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva na území Nemecka a Rakúska.

27 Za toto konštatované porušenie uložila Komisia v článku 2 ods. 6 napadnutého rozhodnutia žalobkyni pokutu 12 517 671 eur.

28 V článku 3 napadnutého rozhodnutia Komisia nariadila podnikom uvedeným v článku 1 uvedeného rozhodnutia jednak ukončiť, ak tak už neurobili, konštatované porušovanie, a jednak zdržať sa opakovania akejkoľvek činnosti alebo konania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia a akejkoľvek činnosti alebo konania, ktoré by mali rovnaký alebo podobný účel alebo účinok.

29 Článok 4 napadnutého rozhodnutia vymenúva adresátov napadnutého rozhodnutia, ku ktorým patrí aj žalobkyňa.

Konanie a návrhy účastníkov konania

30 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2010 podala žalobkyňa túto žalobu.

31 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 14. októbra 2010 podala Rada Európskej únie návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením z 8. marca 2011 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu vyhovel tomuto návrhu.

32 Dňa 7. apríla 2011 podala Rada svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania. Hlavní účastníci konania podali svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu.

33 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (štvrtá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu položil žalobkyni písomné otázky. Žalobkyňa na tieto otázky odpovedala v stanovenej lehote listom z 30. januára 2012.

34 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania 29. februára 2012.

35 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka,

— subsidiárne znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená,

— zaviazal Európsku komisiu na náhradu trov konania.

36 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

37 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol námietku nezákonnosti článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003,

— primerane rozhodol o trovách konania.

Právny stav

38 Na úvod treba pripomenúť, že súdna kontrola vykonávaná súdom Európskej únie v prípade rozhodnutí prijatých Komisiou na účely potrestania porušení práva hospodárskej súťaže spočíva v preskúmaní zákonnosti stanovenej v článku 263 ZFEÚ, ktorá je doplnená, ak je v tomto zmysle podaný návrh, neobmedzenou súdnou právomocou, ktorú uvedenému súdu priznáva článok 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb. s. I-13085, body 53, 63 a 64). Táto právomoc oprávňuje súd, aby nad rámec jednoduchej kontroly zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho prípadne zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú výšku pokuty alebo penále (pozri rozsudok Súdneho dvora z 8. decembra 2011, KME Germany a i./Komisia, C-272/09 P, Zb. s. I-12789, bod 103 a tam citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 5. októbra 2011, Romana Tabacchi/Komisia, T-11/06, Zb. s. II-6681, bod 265).

39 V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa sa touto žalobou obrátila na Všeobecný súd s dvoma žalobnými návrhmi, ktoré smerujú k tomu, aby bolo napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka, zrušené a subsidiárne, aby bola výška jej uloženej pokuty znížená.

40 Okrem toho treba uviesť, že vo vyjadrení k žalobe Komisia v podstate tvrdí, že prvý žalobný návrh je neprípustný, keďže v žalobe nie je na jeho podporu uvedený žiadny žalobný dôvod.

41 Vzhľadom na pripomenutú judikatúru a predchádzajúce úvahy Všeobecný súd najprv preskúma prípustnosť prvého žalobného návrhu žaloby. V rámci preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia ďalej preskúma najmä opodstatnenosť hlavných predložených návrhov smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia a nakoniec subsidiárne návrhy smerujúce v podstate k tomu, aby Všeobecný súd vykonal svoju neobmedzenú súdnu právomoc na to, aby zmenil výšku pokuty, ktorú Komisia uložila žalobkyni, tak, že ju zníži.

I – *O prípustnosti*

42 Komisia v podstate tvrdí, že prvý žalobný návrh je neprípustný, pretože žalobné dôvody uplatnené žalobkyňou smerujú iba k zníženiu výšky pokuty. Okrem toho sa domnieva, že pokus žalobkyne o nápravu nedostatku odôvodnenia žaloby v replike treba odmietnuť ako oneskorený.

43 Žalobkyňa v podstate namieta, že zo skutkových okolností uvedených v žalobe treba vyvodiť, že napadnuté rozhodnutie sa musí zrušiť. Okrem toho v replike spresňuje, že táto neplatnosť vyplýva z toho, že sa nezúčastnila konštatovaného porušenia, keďže, ako vyvodila Komisia v odôvodnení 873 napadnutého rozhodnutia, nemala vedomosť o geografickom rozsahu uvedeného porušenia, a to o šiestich členských štátoch.

44 V prvom rade, pokiaľ najprv ide o posúdenie prípustnosti prvého žalobného návrhu, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že ak žalobca neuvádza žiaden žalobný dôvod na podporu žalobného návrhu, nie je splnená podmienka uvedená v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku, podľa ktorého dôvody, na ktoré sa odvoláva, musia byť predmetom zhrnutia dôvodov a uvedený žalobný návrh treba zamietnuť ako neprípustný (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Metsä-Serla a i./Komisia, T-339/94 až T-342/94, Zb. s. II-1727, bod 62, a z 23. marca 2004, Theodorakis/Rada, T-310/02, Zb. VS s. I-A-95 a II-427, body 21 a 22).

45 Rovnako podľa ustálenej judikatúry okrem toho platí, že aj keď treba pripustiť, že uvedenie žalobných dôvodov nie je viazané na terminológiu a uvedenie rokovacieho poriadku a že tieto dôvody môžu postačovať skôr svojou podstatou ako svojou právnou kvalifikáciou, avšak pod podmienkou, že uvedené dôvody vyplývajú zo žaloby dostatočne jasne (uznesenia Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb. s. II-523, bod 21, a Všeobecného súdu z 20. januára 2012, Groupe Partouche/Komisia, T-315/10, bod 20, rozsudok Všeobecného súdu z 25. októbra 2012, Arbos/Komisia, T-161/06, bod 22).

46 V prejednávanom prípade treba na účely rozhodnutia o prípustnosti prvého žalobného návrhu v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 44 a 45 vyššie overiť, či žalobkyňa uviedla žalobné dôvody a minimálne zhrnula skutkové okolnosti a právne dôvody, na ktorých sa zakladajú tieto výhrady, ktoré v podstate podporujú uvedený žalobný návrh.

47 V tejto súvislosti treba uviesť, že na podporu žaloby uplatňuje žalobkyňa osem žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je v podstate založený na nesprávnych posúdeniach podľa článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, pokiaľ ide o konštatovanie porušenia, ktoré sa jej vytýka, a výšku pokuty, ktorá jej bola uložená, druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, ktoré vyplýva z uplatnenia hornej hranice 10 % uvedenej v článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia, tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania tým, že sa nezohľadnila individuálna účasť žalobkyne na konštatovanom porušení, štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania tým, že sa nezohľadnili skoršie rozhodnutia Komisie, piaty žalobný dôvod je založený na porušení zásady proporcionality tým, že sa nezohľadnila obmedzená ekonomická výkonnosť žalobkyne, šiesty žalobný dôvod je založený na porušení zásady zákazu retroaktivity vyplývajúcej z uplatnenia usmernení z roku 2006, ktoré upravujú prísnejšiu metódu stanovenia výšky pokút ako usmernenia na výpočet uložených pokút uplatnením článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia z roku 1998), na konania, ku ktorým došlo pred ich prijatím, siedmy žalobný dôvod je založený na tom, že článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 porušuje zásadu presnosti a ôsmy žalobný dôvod je založený na nezákonnosti usmernení z roku 2006 v rozsahu, v akom priznávajú Komisii príliš širokú mieru voľnej úvahy. Tieto dva posledné dôvody predstavujú námietky nezákonnosti.

48 Treba konštatovať, že žalobkyňa síce uviedla týchto osem žalobných dôvodov, avšak bez spresnenia, ktorý z dvoch prvých žalobných návrhov podporujú.

49 Treba však uviesť, že s výnimkou tretieho žalobného dôvodu, ktorý je v podstate uplatnený na podporu druhého žalobného návrhu a smeruje k tomu, aby Všeobecný súd zmenil parametre stanovenia výšky pokuty uloženej žalobkyni s ohľadom na jej vlastnú situáciu v porovnaní so situáciou ostatných účastníkov, prvý, druhý, štvrtý a piaty žalobný dôvod smerujú v podstate k tomu, aby Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia sa tým, že nezohľadnila rôzne okolnosti charakterizujúce účasť žalobkyne na konštatovanom porušení, dopustila viacerých nesprávnych posúdení, ktoré postihujú napadnuté rozhodnutie nezákonnosťami, a preto by sa malo zrušiť alebo by sa aspoň mala znížiť výška pokuty, ktorá bola uložená žalobkyni. Pokiaľ ide o šiesty žalobný dôvod, treba sa domnievať, že žalobkyňa odvolajúc sa na zásadu zákazu retroaktivity, ktorá vyplýva z uplatnenia usmernení z roku 2006 na konania vytýkané žalobkyni, ktoré nastali pred prijatím uvedených usmernení, v podstate Všeobecný súd žiada, aby rozhodol, že metóda stanovenia výšky pokuty, o ktorú sa oprela Komisia v napadnutom rozhodnutí, je postihnutá nezákonnosťou, a preto zrušil napadnuté rozhodnutie alebo aspoň znížil výšku pokuty, ktorá jej bola uložená, pretože ak by Komisia uplatnila usmernenia z roku 1998, uvedená výška pokuty by bola nižšia. Pokiaľ ide o siedmy a ôsmy žalobný dôvod, treba uviesť, že žalobkyňa sa odvolajúc sa na nezákonnosť článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 a usmernení z roku 2006 snaží preukázať, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné v rozsahu, v akom na účely stanovenia výšky pokuty, ktorá jej bola uložená, vychádza z uvedeného článku a uvedených usmernení, v dôsledku čoho by mal Všeobecný súd napadnuté rozhodnutie zrušiť alebo aspoň znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

50 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že s výnimkou tretieho žalobného dôvodu sú ostatné žalobné dôvody uvedené taktiež na podporu prvého žalobného návrhu. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, treba prvý žalobný návrh vyhlásiť za prípustný.

51 V druhom rade, pokiaľ ide o prípustnosť tvrdení uvedených žalobkyňou v replike na účely preukázania, že sa nezúčastnila na jedinom a nepretržitom porušení, ktoré sa týkalo šiestich členských štátov, treba pripomenúť, že z ustanovení článku 44 ods. 1 písm. c) a článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku vyplýva, že žaloba musí obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený, a že uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Žalobný dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie žalobného dôvodu, ktorý bol už priamo alebo implicitne uvedený v návrhu na začatie konania a ktorý je s ním úzko spojený, treba vyhlásiť za prípustný (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. júna 2008, Alferink a i./Komisia, T-94/98, Zb. s. II-1125, bod 38 a tam citovanú judikatúru).

52 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o geografický rozsah konštatovaného porušenia, Všeobecný súd uvádza, že žalobkyňa v žalobe dvakrát, a to na podporu prvého a tretieho žalobného dôvodu, vytýka Komisii, že sa pri stanovení výšky pokuty, ktorá jej bola uložená, dopustila nesprávneho posúdenia, ktoré je výsledkom uplatnenia tých istých faktorov ako v prípade podnikov, ktoré mali vedomosť o konštatovanom porušení v celom rozsahu, hoci v odôvodnení 873 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že vedomosť žalobkyne o geografickom rozsahu uvedeného porušenia bola obmedzená na územie dvoch členských štátov (Nemecka a Rakúska) zo šiestich členských štátov, ktorých sa toto porušenie týkalo. Okrem toho žalobkyňa na dvoch miestach tvrdí, že jej účasť na porušení sa teda obmedzila na územie týchto dvoch členských štátov.

53 Naopak, pokiaľ ide o ostatné podstatné znaky konštatovaného porušenia, treba uviesť, že žalobkyňa v žalobe nenapadla tieto znaky ani skutočnosť, že uvedené porušenie sa týkalo troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie, ale iba uviedla, že pôsobila na trhu iba jednej z týchto troch podskupín.

54 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba vychádzať z toho, že tvrdenia uvedené žalobkyňou v replike smerujúce k spochybneniu geografického rozsahu konštatovaného porušenia predstavujú rozšírenie výhrady formulovanej v žalobe, a treba ich tak vyhlásiť za prípustné. Naopak, pokiaľ ide o ostatné tvrdenia uvedené žalobkyňou v replike, ktoré sa snažia spochybniť ostatné podstatné znaky konštatovaného porušenia, tie nepredstavujú rozšírenie výhrady formulovanej v žalobe a treba ich z dôvodu ich oneskorenosti vyhlásiť za neprípustné.

II – *O veci samej*

55 Ako bolo uvedené v bode 49 vyššie, žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza osem žalobných dôvodov. Prvý, druhý, štvrtý, piaty a šiesty žalobný dôvod sú uvedené na podporu žalobného návrhu smerujúceho k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, ako aj žalobného návrhu smerujúceho k tomu, aby Všeobecný súd znížil výšku pokuty uloženej žalobkyni (prvý a druhý žalobný návrh). Tretí dôvod je uvedený iba na podporu žalobného návrhu smerujúceho k tomu, aby Všeobecný súd znížil uvedenú sumu (druhý žalobný návrh). Pokiaľ ide o siedmy a ôsmy žalobný dôvod, ako to vyplýva z toho istého bodu, treba uviesť, že tieto predstavujú námietky nezákonnosti.

56 V prvom rade treba preto preskúmať dve námietky nezákonnosti vznesené v rámci siedmeho a ôsmeho žalobného dôvodu. V druhom rade, ako bolo uvedené v bode 41 vyššie, budú preskúmané žalobné návrhy smerujúce k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia a žalobné návrhy smerujúce k tomu, aby Všeobecný súd vykonal svoju neobmedzenú právomoc na účely zmeny výšky uloženej pokuty a to jej znížením.

A – *O námietkach nezákonnosti*

1. O námietke založenej na nezákonnosti článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003

57 Žalobkyňa v podstate na základe námietky založenej na nezákonnosti článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 (ďalej len „prvá námietka“) tvrdí, že uvedený článok, na ktorom sa zakladá napadnuté rozhodnutie, porušuje „zásadu presnosti“, keďže tento článok ako parametre stanovenia výšky pokuty uvádza len závažnosť a trvanie porušenia bez presnejšieho definovania týchto pojmov, čo znamená, že pokiaľ ide o stanovenie výšky pokuty, Komisia má skoro neobmedzenú mieru voľnej úvahy.

58 Komisia podporená Radou spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu prvej námietky.

59 Ak sa žalobkyňa v predmetnom prípade dovoláva porušenia „zásady presnosti“, treba konštatovať, že tým, že uvádza, že pojmy závažnosť a trvanie porušenia nie sú dostatočne presné, sa v podstate odvoláva na zásady zákonnosti trestov a právnej istoty (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 29. marca 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, C-352/09 P, Zb. s. I-2359, bod 80). Prvú námietku treba preto preskúmať s prihliadnutím na tieto dve zásady.

60 V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že zásada zákonnosti trestov, ako ju uvádza článok 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389), a ktorá bola zakotvená predovšetkým v článku 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), je dôsledkom zásady právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby právna úprava Európskej únie jasne definovala porušenia a sankcie (pozri rozsudok ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 80 a tam citovanú judikatúru, pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 66, a rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, Wieland-Werke a i./Komisia, T-11/05, neuverejnený v Zbierke, bod 58).

61 Zásada právnej istoty okrem toho vyžaduje, aby takáto právna úprava umožnila dotknutým osobám poznať s istotou rozsah povinností, ktoré im táto úprava stanovuje, aby mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (rozsudok Súdneho dvora ThyssenKrupp Nirosta/Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 81 a tam citovaná judikatúra).

62 Na splnenie požiadaviek zásad zákonnosti trestov a právnej istoty sa nevyžaduje, aby znenie ustanovení, podľa ktorých sa tieto sankcie ukladajú, bolo natoľko presné, aby následky, ktoré môžu z porušenia uvedených ustanovení nastať, bolo možné predvídať s absolútnou istotou. Existencia vágnych výrazov v ustanovení totiž nespôsobuje nevyhnutne porušenie týchto dvoch zásad a skutočnosť, že zákon pripúšťa mieru voľnej úvahy, sama osebe neodporuje požiadavke predvídateľnosti pod podmienkou, že rozsah a spôsoby výkonu takejto právomoci sú dostatočne jasne definované (pozri v tomto zmysle Degussa/Komisia, bod 60 vyššie, bod 71 a Wieland-Werke a i./Komisia, bod 60 vyššie, body 62 a 63).

63 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že jasnosť zákona sa posudzuje nielen vzhľadom na znenie príslušného ustanovenia, ale aj na spresnenia vymedzené ustálenou a zverejnenou judikatúrou (rozsudok z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia, C-266/06 P, neuverejnený v Zbierke, bod 40). Takisto zdôraznil, že kritériá stanovené judikatúrou týkajúce sa metódy stanovenia výšky pokút v práve hospodárskej súťaže Únie použila Komisia najmä pri vypracovaní usmernení a tieto kritériá jej umožnili vytvoriť známu a dostupnú rozhodovaciu prax (pozri v tomto zmysle rozsudok Evonik Degussa/Komisia, už citovaný, bod 61).

64 Pokiaľ ide o platnosť článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, z hľadiska zásad zákonnosti trestov a právnej istoty treba pripomenúť, že Všeobecný súd už vo vzťahu k tvrdeniam, ktoré sú v podstate podobné tým, ktoré uviedla žalobkyňa na podporu prvej námietky, rozhodol, že odseky 2 a 3 tohto

článku, ktoré treba vykladať spoločne, keďže obmedzujú mieru voľnej úvahy Komisie, spĺňajú požiadavky vyplývajúce z uvedených zásad (rozsudok Wieland-Werke a i./Komisia, už citovaný v bode 60 vyššie, body 63 až 72).

65 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že prvú námietku treba zamietnuť ako nedôvodnú.

2. O námietke založenej na nezákonnosti usmernení z roku 2006

66 Zo žaloby a z listu z 30. januára 2012 vyplýva, že žalobkyňa na základe námietky založenej na nezákonnosti usmernení z roku 2006 (ďalej len „druhá námietka“) tvrdí, že tieto usmernenia, najmä ich odseky 35 a 37, sú nezákonné, keďže so zreteľom na skoro neobmedzenú voľnú úvahu, ktorú zverujú Komisii, porušujú zásady zákonnosti trestov a právnej istoty.

67 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu druhej námietky.

68 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že prijatie usmernení Komisiou podľa judikatúry vo svojej podstate prispieva k zabezpečeniu dodržiavania zásady zákonnosti trestov. V tomto ohľade treba uviesť, že usmernenia všeobecne a abstraktne určujú metodiku, ktorú sa Komisia zaviazala uplatňovať pri stanovovaní výšky pokút, a preto zaisťujú právnu istotu podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, body 211 a 213).

69 Po druhé z odseku 2 usmernení z roku 2006 vyplýva, že sú súčasťou právneho rámca stanoveného článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003. Navyše sa v bodoch 59 až 64 vyššie určilo, že tento článok spĺňa požiadavky vyplývajúce zo zásady zákonnosti trestov a zásady právnej istoty.

70 Po tretie treba zdôrazniť, že Komisia prijatím usmernení z roku 2006 neprekročila hranice voľnej úvahy, ktorá je jej zverená článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003 (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 250).

71 V článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 sa totiž stanovuje, že Komisia pri stanovení výšky pokút prihliada k závažnosti a dĺžke trvania porušenia. Usmernenia z roku 2006 pritom vo svojom odseku 19 stanovujú, že základná výška pokuty súvisí s časťou hodnoty predaja stanovenou v závislosti od stupňa závažnosti porušenia a vynásobená počtom rokov, v ktorých porušenie trvalo.

72 Pokiaľ ide konkrétne o prihliadnutie na závažnosť porušenia, podľa odsekov 21 až 23 usmernení z roku 2006 sa zohľadňovaná časť hodnoty predaja (ďalej len „koeficient ‚závažnosti porušenia‘“) stanoví na úrovni, ktorá môže dosiahnuť až 30 % pri zohľadnení určitého počtu ukazovateľov, ako je napríklad povaha porušenia, kumulovaný podiel všetkých zúčastnených strán na trhu, geografický rozsah porušenia, uskutočnenie alebo neuskutočnenie porušenia, pričom medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže patria svojou povahou dohody o stanovení cien, rozdelení trhu a obmedzení produkcie. Podľa odseku 25 usmernení z roku 2006 sa spresnilo, že Komisia na účely odradenia od účasti zahrnie do základnej výšky pokuty sumu v hodnote 15 až 25 % hodnoty predaja umožňujúcu stanoviť dodatočnú sumu (ďalej len „koeficient ‚dodatočnej sumy‘“), pričom prihliadne k vyššie uvedeným faktorom.

73 Pokiaľ ide o zohľadnenie obdobia trvania porušenia, odsek 24 usmernení z roku 2006 stanovuje, že suma určená na základe hodnôt predajov je vynásobená počtom rokov účasti na porušení a obdobia kratšie ako 6 mesiacov sa budú počítať ako polrok a že obdobia dlhšie ako 6 mesiacov, ale kratšie ako rok, sa budú počítať ako celý rok.

74 Podľa odsekov 27 až 31 usmernení z roku 2006 môže byť základná výška prispôsobená tak, aby sa zohľadnili priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a aby sa zabezpečil dostatočne odstrašujúci charakter výšky pokuty. Podľa odseku 34 uvedených usmernení môže byť na účely zohľadnenia oznámenia o spolupráci z roku 2002 pokuta taktiež znížená.

75 Odsek 32 usmernení z roku 2006 ďalej spresňuje, že v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 konečná výška pokuty v žiadnom prípade nepresiahne pri akomkoľvek podniku alebo združení podnikov podieľajúcich sa na porušení 10 % z celkového obratu uskutočneného v predchádzajúcom obchodnom roku.

76 Napokon Komisia v odseku 35 usmernení z roku 2006 stanovuje, že výnimočne môže na účely stanovenia výšky pokuty prihliadnuť na platobnú neschopnosť podniku. Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne toto ustanovenie nedáva Komisii neobmedzenú mieru voľnej úvahy, lebo podmienky udelenia zníženia výšky pokuty z dôvodu platobnej neschopnosti sú v ňom presne opísané. V uvedenom odseku sa tak na jednej strane spresnilo, že na zníženie výšky pokuty nebude stačiť samotné zistenie o nepriaznivej alebo stratovej finančnej situácii, a na druhej strane, že zníženie môže byť povolené len na základe objektívnych dôkazov, ktoré preukazujú, že uloženie pokuty by nenapraviteľne ohrozilo ekonomickú životaschopnosť dotknutého podniku a viedlo by k strate hodnoty jeho majetku.

77 Komisia ďalej v odseku 37 usmernení z roku 2006 uvádza, že konkrétne okolnosti danej veci alebo nevyhnutnosť dosiahnuť odstrašujúci účinok v konkrétnej veci môžu byť dôvodom na to, aby sa Komisia odchýlila od metodológie opísanej v usmerneniach z roku 2006. Keďže ustanovenia uvedeného odseku neumožňujú odchýliť sa od zásad stanovených článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003, treba vychádzať z toho, že na rozdiel od tvrdenia žalobkyne neudeľujú Komisii skoro neobmedzenú mieru voľnej úvahy, a že uvedený odsek tak neporušuje zásadu zákonnosti trestov.

78 Z toho vyplýva, že prijatie usmernení z roku 2006 Komisiou však vzhľadom na to, že Komisia neprekročila právny rámec stanovený článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003, prispelo k presnejšiemu vymedzeniu uplatnenia výkonu jej diskrečnej právomoci, ktorá už vyplýva z tohto ustanovenia (rozsudok Degussa/Komisia, už citovaný v bode 60 vyššie, bod 82) a neporušuje zásadu zákonnosti trestov, ale prispieva k jej rešpektovaniu.

79 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že druhú námietku treba zamietnuť ako nedôvodnú.

B – *O hlavných žalobných návrhoch smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia*

80 Ako bolo uvedené v bode 49 vyššie, prvý, druhý, štvrtý, piaty a šiesty žalobný dôvod sú uplatnené predovšetkým na podporu žalobných návrhov smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

81 Vzhľadom na to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí uplatnila usmernenia z roku 2006 a že, ako bolo konštatované v bode 78 vyššie, druhú námietku treba zamietnuť, je nutné najskôr preskúmať šiesty žalobný dôvod založený na porušení zásady zákazu retroaktivity, ktorá vyplýva z ich uplatnenia na konania, ktoré nastali pred ich prijatím a ktoré sú vytýkané žalobkyni. Ďalej bude preskúmaný prvý, druhý, štvrtý a piaty žalobný dôvod v rozsahu, v akom smerujú k preukázaniu toho, že napadnuté rozhodnutie je v dôsledku niekoľkých nesprávnych posúdení Komisiou postihnuté nezákonnosťou.

1. O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu retroaktivity

82 Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že kartel sa týka obdobia od roku 1992 do roku 2004, Komisia mala uplatniť usmernenia z roku 1998. Keďže Komisia stanovila výšku pokút na základe usmernení z roku 2006, porušila podľa jej názoru zásadu zákazu retroaktivity. Žalobkyňa dodáva, že uplatnenie usmernení z roku 1998 by viedlo k nižšej pokute.

83 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu šiesteho žalobného dôvodu.

84 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zásada zákazu retroaktivity trestnoprávnych ustanovení, ktorá je upravená v článku 49 Charty základných práv a bola zakotvená okrem iného v článku 7 EDĽP, ktorej dodržiavanie zabezpečuje súd Únie, umožňuje zabrániť retroaktívnemu použitiu nového výkladu právneho predpisu, ktorý stanovuje porušenie, ktorého výsledok nebolo možné v čase, keď k porušeniu došlo, rozumne predvídať (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, body 87 až 89 a tam citovanú judikatúru, a rozsudok Všeobecného súdu z 2. februára 2012, Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals/Komisia, T-83/08, bod 120).

85 Po druhé rovnako podľa ustálenej judikatúry platí, že bez ohľadu na ustanovenia článku 23 ods. 5 nariadenia č. 1/2003, z ktorého vyplýva, že rozhodnutia o uložení pokút za porušenie práva hospodárskej súťaže nemajú trestnoprávny charakter, Komisia je povinná dodržiavať zásadu zákazu retroaktivity vo všetkých správnych konaniach, ktoré môžu viesť k sankciám podľa pravidiel hospodárskej súťaže uvedených v Zmluve (pozri v tomto zmysle Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 202; pozri rozsudok Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 84 vyššie, bod 122). Je to tak predovšetkým v prípade, keď Komisia rozhodne upraviť represívnu politiku, v tomto prípade svoju všeobecnú politiku hospodárskej súťaže v oblasti pokút. Takáto zmena, zvlášť ak je uskutočnená prijatím pravidiel správania, akými sú usmernenia, môže mať totiž vplyv na zásadu zákazu retroaktivity (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 222).

86 Po tretie na účely preskúmania dodržania zásady zákazu retroaktivity sa rozhodlo, že bolo potrebné overiť, či predmetná zmena bola v čase, keď došlo k predmetným porušeniam, rozumne predvídateľná (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 224). Význam pojmu predvídateľnosť závisí vo veľkej miere od obsahu dotknutého textu, oblasti, na ktorú sa vzťahuje, ako aj od počtu a charakteru osôb, ktorým je určený. Predvídateľnosť zákona však nebráni tomu, aby dotknutá osoba požiadala o radu odborne spôsobilé osoby s cieľom posúdiť spôsobom primeraným okolnostiam prípadu dôsledky, ktoré môžu z daného aktu vyplynúť. Ide najmä o profesionálov zvyknutých vynakladať veľkú obozretnosť pri výkone svojej profesie. Je tiež možné od nich očakávať, že s osobitnou obozretnosťou posúdia riziká, ktoré táto profesia zahŕňa (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v už citovaný v bode 68 vyššie, bod 219).

87 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že účinné uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže, ktoré vyplývajú z ustanovení nariadenia č. 1/2003, vyžaduje, aby Komisia bola oprávnená pri rešpektovaní hornej hranice stanovenej článkom 23 ods. 2 uvedeného nariadenia kedykoľvek zvýšiť výšku pokút, ak je to potrebné na zabezpečenie uplatnenia politiky hospodárskej súťaže. Z toho vyplýva, že podniky zúčastnené na správnom konaní, ktoré môže viesť k uloženiu pokuty, nemôžu nadobudnúť legitímnu dôveru v skutočnosť, že Komisia neprekročí úroveň pokút používanú v minulosti, ani v metódu stanovenia ich výšky, ale naopak, že uvedené podniky musia počítať s možnosťou, že Komisia môže kedykoľvek rozhodnúť o zvýšení úrovne pokút v porovnaní s úrovňou uplatňovanou v minulosti, či už zvýšením úrovne pokút stanovených v individuálnych rozhodnutiach, či vtedy, keď sa zvýšenie v konkrétnych prípadoch uskutoční uplatnením pravidiel správania, ktoré majú všeobecnú pôsobnosť, akými sú usmernenia (rozsudky Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 84 vyššie, body 90 a 91, a Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, body 227 až 230).

88 V danom prípade treba pripomenúť, že v bodoch 69 a 78 vyššie sa konštatovalo, že usmernenia z roku 2006 neprekračujú právny rámec stanovený článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003 a prispievajú k presnejšiemu vymedzeniu uplatnenia výkonu diskrečnej právomoci Komisie, ktorá už vyplýva z tohto ustanovenia. Všeobecný súd predovšetkým v bode 75 vyššie konštatoval, že v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 odsek 32 usmernení z roku 2006 zabezpečuje, aby konečná výška uloženej pokuty presiahla v akomkoľvek prípade, pri akomkoľvek podniku alebo združení podnikov podieľajúcich sa na porušení, 10 % z celkového obratu uskutočneného v predchádzajúcom obchodnom roku.

89 Ďalej treba uviesť, že aj pri neexistencii výslovného ustanovenia týkajúceho sa pravidelnej revízie usmernení z roku 1998 žalobkyňa mala s ohľadom na existujúcu judikatúru zohľadniť možnosť, že sa Komisia po tom, ako príde k porušeniu, rozhodne prijať a uplatniť nové usmernenia pre stanovenie výšky pokút (rozsudok Denki Kagaku Kogyo a Denka Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 84 vyššie, bod 116).

90 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že usmernenia z roku 2006 a osobitne v nich obsiahnutá nová metóda stanovovania výšky pokút, za predpokladu, že sa v jej dôsledku uložené pokuty sprísnili v porovnaní s tou, ktorá bola obsiahnutá v usmerneniach z roku 1998, bola primerane predvídateľná podnikmi, akým je žalobkyňa, v čase, keď bolo konštatované porušenie spáchané, a že Komisia tým, že v spornom rozhodnutí v podstate uplatnila usmernenia z roku 2006 na porušenie, ktoré bolo spáchané pred ich prijatím, neporušila zásadu zákazu retroaktivity (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, body 231 a 232, a z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 25).

91 Šiesty žalobný dôvod preto treba zamietnuť ako nedôvodný.

2. O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia pri konštatovaní porušenia vytýkaného žalobkyni a pri stanovení výšky pokuty, ktorá jej bola uložená

92 Najprv treba uviesť, že z nadpisu prvého žalobného dôvodu uvedeného v žalobe, konkrétne „žalovaná v rozpore s článkom 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 nezohľadnila početné poľahčujúce okolnosti v prospech žalobkyne“, by mohlo vyplývať, že žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je poznačené viacerými nezákonnosťami, ktoré vyplývajú zo skutočnosti, že Komisia nezohľadnila poľahčujúce okolnosti, na základe ktorých mala znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

93 Trinásť okolností, ktorých sa žalobkyňa dovoláva a ktoré sú uvedené v trinástich častiach, na ktoré sa delí prvý žalobný dôvod, však v podstate odkazujú na niekoľko nesprávnych posúdení, ktorých sa dopustila Komisia, po prvé, pokiaľ ide o niektoré posúdenia, v súvislosti s konštatovaním porušenia, ktoré vytýka žalobkyni (štvrtá, šiesta, siedma, ôsma a jedenásta časť), a po druhé, pokiaľ ide o ostatné posúdenia, v súvislosti so stanovením výšky pokuty, ktorá jej bola uložená (prvá, druhá, tretia, piata, deviata, desiata, dvanásta a trinásta časť).

a) O nesprávnych posúdeniach v súvislosti s konštatovaním porušenia vytýkaného žalobkyni

94 V prvom rade treba preskúmať šiestu, siedmu a ôsmu časť prvého žalobného dôvodu v rozsahu, v akom v podstate smerujú k preukázaniu toho, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru o účasti žalobkyne na konštatovanom porušení v Rakúsku, takže jej eventuálna účasť na uvedenom porušení by sa obmedzila na Nemecko.

95 V druhom rade bude preskúmaná štvrtá a jedenásta časť prvého žalobného dôvodu v rozsahu, v akom v podstate smerujú k preukázaniu nesprávneho použitia článku 101 ZFEÚ, keďže určité konania vytýkané žalobkyni nepredstavujú porušenia práva hospodárskej súťaže.

O šiestej, siedmej a ôsmej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom posúdení účasti žalobkyne na konštatovanom porušení v Rakúsku

96 Najprv treba preskúmať siedmu časť prvého žalobného dôvodu, potom jeho šiestu časť a nakoniec jeho ôsmu časť.

– O siedmej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení prispôsobenia cien uplatňovaných žalobkyňou v Rakúsku cenám uplatňovaným v Nemecku

97 Žalobkyňa uvádza, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia v odôvodnení 351 napadnutého rozhodnutia, ceny, ktoré uplatňovala v Rakúsku, neprispôsobila cenám uplatňovaným v Nemecku na základe dohody so svojimi konkurentmi, ale na základe autonómneho rozhodnutia. Okrem toho tvrdí, že dôkazy, ktoré Komisia v tomto smere uviedla v poznámke pod čiarou 404 napadnutého rozhodnutia, sú z obdobia, keď ešte nebola členkou koordinačného subjektu ASI alebo sa týkali sprchových kútov, teda podskupiny výrobkov, ktoré nevyrábala.

98 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu siedmej časti prvého žalobného dôvodu.

99 V tejto súvislosti treba, po prvé, vychádzať z toho, že žalobkyňa nesprávne vykladá odôvodnenie 351 napadnutého rozhodnutia v tom zmysle, že jej Komisia vytýkala, že ceny uplatňované v Rakúsku prispôsobila cenám uplatňovaným v Nemecku. Odôvodnenie 351 napadnutého rozhodnutia je totiž jedným z odôvodnení, v ktorých Komisia odmietla tvrdenia uvedené žalobkyňou v rámci správneho konania. Žalobkyňa tvrdila, že napriek svojej nepretržitej účasti na zasadnutiach koordinačného subjektu ASI od roku 2001 nikdy nepoužila informácie, ktoré boli počas týchto zasadnutí vymenené v súvislosti s cenami, a svoje ceny na rakúskom trhu stanovila podľa cien uplatňovaných jej materskou spoločnosťou na nemeckom trhu, a že výmena informácií nemala v žiadnom prípade vplyv na trh.

100 V odpovedi na tvrdenia uvedené žalobkyňou v rámci správneho konania sa Komisia v podstate v odôvodnení 350 napadnutého rozhodnutia domnievala, že s prihliadnutím na účasť žalobkyne na zasadnutiach koordinačného subjektu ASI od roku 2001 nemohla, či už priamo, alebo nepriamo, nezohľadniť informácie o cenách, ktoré zverejnili jej konkurenti. Komisia v odôvodnení 351 uvedeného rozhodnutia vysvetlila, že skutočnosť, že koordinácia cien nemusela mať vplyv na trh alebo na ceny účtované konečnému spotrebiteľovi, nič nezmení na zistení, že táto koordinácia mala protisúťažný cieľ. V tom istom odôvodnení spresnila, že nikdy netvrdila, že žalobkyňa diskutovala o použití cien uplatňovaných v Nemecku na rakúskom trhu, ale sa naopak domnievala, že členovia koordinačného subjektu ASI diskutovali o svojich cenových politikách s prihliadnutím na ich vývoj na nemeckom trhu. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že zistenie Komisie týkajúce sa prispôsobenia cien v Rakúsku cenám uplatňovaným v Nemecku nie je konkrétne adresované žalobkyni, ale týka sa všeobecne mechanizmu koordinácie cien zavedeného všetkými výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v rámci koordinačného subjektu ASI a to aj predtým, ako sa žalobkyňa stala jeho členkou. Okrem toho treba pripomenúť, že koordinačný subjekt ASI bol vnútroštátnym profesijným združením zoskupujúcim výrobcov troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie. Skutočnosť, že sa žalobkyňa odvoláva na to, že dôkazy uvedené Komisiou v poznámke pod čiarou 404 napadnutého rozhodnutia sa týkajú výrobkov, ktoré nevyrábala, je preto neúčinná.

101 Po druhé, pokiaľ ide o výhradu, že Komisia sa nesprávne domnievala, že žalobkyňa prispôsobila ceny v Rakúsku cenám uplatňovaným v Nemecku na základe dohody s jej konkurentmi, treba konštatovať, že žalobkyňa iba tvrdí, a to bez podporenia tohto tvrdenia dôkazmi, že toto prispôsobenie vyplývalo z autonómneho rozhodnutia. Preto treba túto výhradu zamietnuť.

102 Po tretie, treba uviesť, rovnako ako uviedla Komisia v odôvodnení 350 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie výhrad potvrdila, že sa zúčastnila výmeny informácií o zvyšovaní cien počas zasadnutí koordinačného subjektu ASI od roku 2001, pričom spresnila, že

informácie vymenené počas týchto zasadnutí týkajúce sa cien nikdy nepoužila. V odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní žalobkyňa toto konštatovanie potvrdila. Toto priznanie účasti je navyše podporené zisteniami Komisie, ktoré sú riadne podložené konkrétnymi a zhodujúcimi sa dôkazmi, ktoré žalobkyňa nespochybnila a ktoré sú uvedené v odôvodneniach 325 až 339 napadnutého rozhodnutia, a ktoré preukazujú, že od roku 2001 sa nepretržite zúčastnila zasadnutí koordinačného subjektu ASI, na ktorých výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva koordinovali svoje ceny na rakúskom trhu. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že Komisia dostatočným spôsobom preukázala účasť žalobkyne na protisúťažných dohodách spočívajúcich v koordinácii zvyšovania cien.

103 Tento záver nemôže byť spochybnený okolnosťou, že poznámka pod čiarou 404 napadnutého rozhodnutia obsahuje informácie týkajúce sa obdobia, ktoré predchádzalo pristúpeniu žalobkyne do koordinačného subjektu ASI. Cieľom tejto poznámky pod čiarou je totiž podporiť zistenie nachádzajúce sa v odôvodnení 351 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka prispôsobenia rakúskych cien cenám uplatňovaným v Nemecku. V bode 100 vyššie sa pritom uviedlo, že toto zistenie sa všeobecne týkalo mechanizmu koordinácie cien zavedeného všetkými výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v rámci koordinačného subjektu ASI, a to aj predtým, ako k nemu žalobkyňa pristúpila.

104 Okolnosť, že dotknuté dohody neboli uskutočnené žalobkyňou, keďže svoje ceny prispôsobila cenám svojej nemeckej materskej spoločnosti a nepoužila informácie vymenené na zasadnutiach koordinačného subjektu ASI, nemôže vylúčiť uplatnenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP.

105 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba siedmu časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

– O šiestej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o účasť žalobkyne na výmene informácií v Rakúsku

106 Žalobkyňa tvrdí, že v Rakúsku sa nepodieľala na výmene iných citlivých obchodných informácií než tých, ktoré sa týkajú cien. Na podporu tohto tvrdenia vysvetľuje, že žiaden z dokumentov citovaných Komisiou v poznámke pod čiarou 387 napadnutého rozhodnutia nepreukazuje, že sa v Rakúsku zúčastnila nedovolenej výmeny informácií.

107 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu šiestej časti prvého žalobného dôvodu.

108 Najskôr treba uviesť, že za predpokladu, že by uvedené tvrdenia boli úplne alebo i čiastočne dôvodné, pochybenie, ktorým by tak bolo postihnuté zistenie v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ ide o účasť žalobkyne na výmene citlivých obchodných informácií v Rakúsku, by nemohlo mať za následok zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. V rámci preskúmania siedmej časti prvého žalobného dôvodu sa totiž preukázalo, že Komisia dospela k záveru o účasti žalobkyni na koordinácii zvyšovania cien na rakúskom trhu od 2. marca 2001 do 9. novembra 2004. Z odôvodnenia 341 napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že Komisia sa domnievala, že výmena informácií podporila hlavný mechanizmus koordinácie cien. V odôvodnení 395 napadnutého rozhodnutia Komisia s odkazom na mechanizmus koordinácie zvyšovanie cien dospela k záveru o existencii kartelových dohôd výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v Rakúsku.

109 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že s ohľadom na záver prijatý o siedmej časti netreba rozhodnúť o šiestej časti.

– O ôsmej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o rozsah účasti žalobkyne na karteli

110 V rámci ôsmej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa predovšetkým tvrdí, že zistenie uvedené Komisiou v odôvodneniach 796 a 834 napadnutého rozhodnutia, a to že nadnárodné skupiny umožnili zorganizovať pevný kartel siahajúci za hranice a podskupiny výrobkov vďaka centralizovanému stanoveniu cien a dobrému toku informácií v uvedených skupinách, sa jej netýka, keďže jej účasť na konštatovanom porušení, pokiaľ ide o stanovenie cien, nemala nadnárodný rozsah z dôvodu nedostatku samostatnosti pobočky v Rakúsku v závislosti od sídla spoločnosti v Nemecku, a že pôsobila iba na trhu jednej z troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie.

111 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu ôsmej časti prvého žalobného dôvodu.

112 V tejto súvislosti treba zistenia Komisie nachádzajúce sa v odôvodneniach 796 a 834 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých nadnárodné skupiny zorganizovali pevný kartel siahajúci za hranice a podskupiny výrobkov vďaka centralizovanému stanoveniu cien, zaradiť v kontexte tohto rozhodnutia. Tieto zistenia sú totiž súčasťou odôvodnenia Komisie, v odôvodneniach 793 až 849 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého znenia chcela Komisia preukázať, že kartelové dohody, na ktorých sa podieľali výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v šiestich členských štátoch a ktoré pokrývali tri podskupiny výrobkov uvedené v bode 3 vyššie, mali znaky jediného a nepretržitého porušenia. Tieto zistenia sa teda nemali ako také uplatniť konkrétne na žalobkyňu.

113 Ďalej treba uviesť, že Komisia po tom, čo v odôvodnení 850 napadnutého rozhodnutia konštatovala existenciu jediného a nepretržitého porušenia, vysvetlila, že na účely pripísania zodpovednosti za takéto porušenie podniku, ktorý sa osobne zúčastnil iba časti protisúťažných dohôd, stačí preukázať, že uvedený podnik zamýšľal svojím vlastným správaním prispieť k spoločným cieľom sledovaným všetkými účastníkmi a že mal vedomosť o zamýšľaných alebo uskutočnených správaniach ostatných podnikov pri sledovaní týchto cieľov, alebo že ich rozumne mohol predvídať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko. V odôvodneniach 872 a 873 napadnutého rozhodnutia však Komisia vychádzala z toho, že žalobkyňa sa zúčastnila na jedinom a nepretržitom porušení, keďže v súvislosti s jej účasťou na zasadnutiach koordinačného subjektu ASI v Rakúsku a IndustrieForum Sanitär v Nemecku mohla mať rozumne vedomosť o jednotlivých radách výrobkov, ktoré sú predmetom konštatovaného porušenia. Pokiaľ ide o geografický rozsah uvedeného porušenia, Komisia sa naopak domnievala, že žalobkyňa mohla mať vedomosť len o kartelových správaniach, ktoré existovali v Rakúsku a Nemecku.

114 V tejto žalobe však žalobkyňa nespochybnila existenciu konštatovaného porušenia, a to jediného a nepretržitého porušenia, tak ako bolo uvedené v odôvodneniach 793 až 849 napadnutého rozhodnutia. Ako bolo okrem toho preukázané v bodoch 53 a 54 vyššie, žalobkyňa oneskorene spochybnila svoju vedomosť o jednom z podstatných znakov uvedeného porušenia, a to o skutočnosti, že toto porušenie sa týkalo troch podskupín výrobkov.

115 Okolnosť uvádzaná žalobkyňou, že zistenia Komisie nachádzajúce sa predovšetkým v odôvodneniach 793 a 834 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka centralizovaného stanovenia cien a podskupín výrobkov dotknutých kartelom, sa na ňu neuplatnia, nemôže spochybniť odôvodnenie Komisie o existencii jediného a nepretržitého porušenia a účasti žalobkyne na takom porušení, a teda viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

116 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že ôsmu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako neúčinnú.

117 Vzhľadom na závery v bodoch 105, 109 a 116 vyššie treba vychádzať z toho, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia mohla bez dopustenia sa nesprávneho posúdenia dospieť k záveru, že účasť žalobkyne na konštatovanom porušení sa neobmedzila na Nemecko, ale zahŕňa taktiež Rakúsko.

O štvrtej a jedenástej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom uplatnení článku 101 ZFEÚ

118 Treba uviesť, že štvrtá časť prvého žalobného dôvodu je v podstate založená na tvrdeniach, že koordinácia zvyšovania cien odpovedala na dopyt zákazníkov, konkrétne veľkoobchodníkov, a že uspokojenie takéhoto dopytu nepredstavovalo porušenie článku 101 ZFEÚ. Pokiaľ ide o jedenástu časť prvého žalobného dôvodu, žalobkyňa tvrdí, že transparentnosť trhu nie je pre hospodársku súťaž škodlivá.

119 Pred preskúmaním štvrtej a jedenástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 101 ZFEÚ treba pripomenúť judikatúru týkajúcu sa existencie porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ.

120 V tejto súvislosti sú podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ nezlučiteľné s vnútorným trhom, a teda zakázané, všetky dohody medzi podnikateľmi, rozhodnutia združení podnikateľov a zosúladené postupy, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktoré majú za cieľ alebo účinok vylučovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže v rámci vnútorného trhu.

121 Na to, aby išlo o dohodu v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ, stačí, aby dotknuté podniky vyjadrili svoju spoločnú vôľu správať sa na trhu určitým spôsobom (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, T-7/89, Zb. s. II-1711, bod 256, a z 20. marca 2002, HFB a i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, bod 199).

122 Možno konštatovať, že dohoda v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ je uzatvorená, pokiaľ existuje zhoda vôle týkajúca sa samotného princípu obmedzenia hospodárskej súťaže, aj keď sú konkrétne prvky zamýšľaného obmedzenia ešte predmetom rokovaní (pozri v tomto zmysle rozsudok HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 121 vyššie, body 151 až 157 a 206).

123 Pojem zosúladený postup predstavuje formu spolupráce medzi podnikmi, ktorá bez toho, aby podniky dospeli k uskutočneniu dohody v pravom zmysle slova, vedome nahrádza riziká hospodárskej súťaže praktickou spoluprácou medzi nimi (rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, bod 115, a Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 158).

124 V tejto súvislosti článok 101 ods. 1 ZFEÚ bráni akémukoľvek priamemu alebo nepriamemu nadviazaniu kontaktov medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré môže buď ovplyvniť správanie skutočného alebo potenciálneho konkurenta na trhu, alebo odhaliť takému konkurentovi správanie, ktoré sa tieto subjekty rozhodli samy dodržiavať na trhu alebo ktoré zamýšľajú dodržiavať, pokiaľ je cieľom alebo účinkom týchto kontaktov obmedzenie hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 123 vyššie, body 116 a 117).

125 Výmena informácií je v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže Únie, pokiaľ zmierňuje alebo odstraňuje stupeň neistoty o fungovaní dotknutého trhu, čo vedie k obmedzeniu hospodárskej súťaže medzi podnikmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb. s. I-10821, bod 81 a tam citovanú judikatúru).

126 Sprístupnenie citlivých informácií totiž odstraňuje neistotu týkajúcu sa budúceho správania konkurenta a ovplyvňuje tak priamo alebo nepriamo stratégiu adresáta týchto informácií (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 23. novembra 2006, Asnef-Equifax a Administración del Estado, C-238/05, Zb. s. I-11125, bod 51 a tam citovanú judikatúru). Každý hospodársky subjekt musí teda samostatne určiť politiku, ktorú chce uskutočňovať na vnútornom trhu, a podmienky, ktoré chce zaistiť svojim zákazníkom (pozri rozsudok Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 82 a tam citovanú judikatúru).

127 Hoci je pravda, že táto požiadavka na samostatnosť nevylučuje právo hospodárskych subjektov rozumne sa prispôsobiť zistenému alebo očakávanému správaniu ich konkurentov, je však jasne v rozpore s akýmkoľvek nadviazaním priamych alebo nepriamych kontaktov medzi takýmito hospodárskymi subjektmi, ktorých cieľom alebo účinkom je dosiahnutie takých podmienok hospodárskej súťaže, ktoré nezodpovedajú bežným trhovým podmienkam vzhľadom na povahu výrobkov alebo poskytovaných služieb, význam a počet podnikov a objem tohto trhu (pozri rozsudok Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 125 vyššie, bod 83 a tam citovanú judikatúru).

– O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že koordinácia cien odpovedala na dopyt zákazníkov

128 V rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza, že na rozdiel od zistenia Komisie v napadnutom rozhodnutí nebol článok 101 ZFEÚ porušený, keďže koordinácia budúceho zvyšovania cien mala uspokojiť dopyt zákazníkov, teda veľkoobchodníkov, ktorí vyvíjali značný nátlak na výrobkov kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že Komisia na účely stanovenia výšky pokuty, ktorá jej bola uložená, nezohľadnila nátlaky, ktoré vyvíjali veľkoobchodníci na výrobcov kúpeľňových doplnkov a príslušenstva, ako poľahčujúcu okolnosť, hoci tieto nátlaky predstavovali jednu z príčin konštatovaného porušenia.

129 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu štvrtej časti prvého žalobného dôvodu.

130 V tejto súvislosti v prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého koordinácia medzi výrobcami, keďže smerovala k uspokojeniu dopytu zákazníkov, teda veľkoobchodníkov, nepredstavuje porušenie článku 101 ZFEÚ, treba po prvé uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí skúmala rolu veľkoobchodníkov v danom prípade. V odôvodnení 740 napadnutého rozhodnutia totiž uviedla, že v čase zavedenia mýtneho v Rakúsku veľkoobchodníci požiadali výrobcov kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v rámci koordinačného subjektu ASI, aby zvýšili ceny o 0,6 %, a nie o 0,2 %, ako rozhodli výrobcovia. Takisto v odôvodneniach 657 a 658 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že niektorí rakúski výrobcovia vysvetľujú koordináciu zvyšovania cien pri príležitosti zavedenia eura nátlakmi, ktoré vyvíjali veľkoobchodníci. Napokon Komisia v odôvodneniach 931 až 934 napadnutého rozhodnutia vo všeobecnosti uviedla, že výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva sa odvolávali na kúpnu silu a nátlaky veľkoobchodníkov pre zdôvodnenie kartelových dohôd ako na poľahčujúcu okolnosť. Komisia však odmietla týmto tvrdeniam vyhovieť.

131 Po druhé s ohľadom na judikatúru citovanú v bodoch 120 až 127 vyššie treba pripomenúť, že v bode 102 vyššie bolo preukázané, že žalobkyňa sa zúčastnila na protisúťažných dohodách spočívajúcich v koordinácii budúceho zvyšovania cien na rakúskom trhu. Okrem toho treba konštatovať, že v rámci tejto žaloby, a ako potvrdila žalobkyňa v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní, žalobkyňa nespochybňuje svoju účasť na kartelových dohodách uskutočnených výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva na nemeckom trhu, tak ako uviedla Komisia v odôvodneniach 246 až 252 napadnutého rozhodnutia.

132 Na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, a ako Komisia správne uviedla v odôvodnení 657 napadnutého rozhodnutia, však skutočnosť, že veľkoobchodníci žiadali výrobcov, aby konali konkrétnym spôsobom, nemôže týchto výrobcov zbaviť zodpovednosti z dôvodu ich účasti na protisúťažných praktikách. Navyše, ako to Komisia správne zdôrazňuje v odôvodnení 934 napadnutého rozhodnutia, aj keď podmienky na trhoch, ktoré predchádzajú a nadväzujú na trh dotknutý kartelom, môžu ovplyvniť správanie účastníkov tohto trhu, v žiadnom prípade to neodôvodňuje, aby títo účastníci namiesto toho, aby nezávisle reagovali na podmienky trhu, spolupracovali so svojimi konkurentmi (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 121 vyššie, bod 178, a z 25. októbra 2005, Groupe Danone/Komisia, T-38/02, Zb. s. II-4407, bod 423).

133 V prejednávanej veci preto údajná kúpna sila veľkoobchodníkov, a to ani za predpokladu, že by sa preukázala, nemôže v žiadnom prípade odôvodniť kartelové dohody uskutočnené výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva.

134 V druhom rade, pokiaľ žalobkyňa vytýka Komisii, že v štádiu stanovenia výšky pokuty nezohľadnila nátlaky vyvíjané veľkoobchodníkmi ako poľahčujúce okolnosti, stačí pripomenúť, že podľa judikatúry nátlaky, akýkoľvek by bol ich stupeň, nemôžu predstavovať poľahčujúcu okolnosť. Existencia takýchto nátlakov nič nemení na skutočnosti a závažnosti spáchaného porušenia. Žalobkyňa mohla radšej nátlak, ktorého bola objektom, oznámiť príslušným orgánom a predložiť Komisii sťažnosť, ako sa zúčastniť na karteli (pozri v tomto zmysle rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 370, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 339).

135 Preto treba v danom prípade vychádzať z toho, že Komisia správne rozhodla nezohľadniť nátlaky veľkoobchodníkov ako poľahčujúcu okolnosť.

136 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že štvrtú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O jedenástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na výhodách transparentnosti na trhu pre hospodársku súťaž

137 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že tvrdenie Komisie v odôvodnení 991 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zosúladenie dátumov, kedy sa stanovia ceny, potvrdzuje spôsob fungovania cenových cyklov, keďže toto zosúladenie robí trh transparentným, nezohľadňuje skutočnosť, že transparentnosť trhu nie je sama osebe pre hospodársku súťaž škodlivá a že toto zosúladenie a transparentnosť sa týkali načasovania a nie cien.

138 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu jedenástej časti prvého žalobného dôvodu.

139 V tejto súvislosti s prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 120 až 127 vyššie treba uviesť, že Komisia v odôvodnení 991 napadnutého rozhodnutia odpovedala na tvrdenia uvedené žalobkyňou v rámci správneho konania, ktoré sa týkajú údajných výhod vyplývajúcich zo zosúladenia načasovania zvyšovania cien. Z tohto dôvodu sa Komisia domnievala, že uvedené tvrdenia potvrdzovali transparentnosť na trhu a fungovanie cenových cyklov, ako boli opísané v napadnutom rozhodnutí.

140 Tak ako v rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu treba pripomenúť, že v bode 102 vyššie sa preukázalo, že žalobkyňa sa zúčastnila na protisúťažných dohodách spočívajúcich v koordinácii zvyšovania cien na rakúskom trhu. Navyše žalobkyňa v rámci tejto žaloby nespochybnila svoju účasť na kartelových dohodách uskutočnených výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva na nemeckom trhu, ako to uviedla Komisia v odôvodneniach 246 až 252 napadnutého rozhodnutia. Treba ešte zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa v rámci tejto časti prvého žalobného dôvodu, ako to vyplýva z odôvodnení 152 až 163 napadnutého rozhodnutia, uvedených v podstate v bode 2 vyššie, koordinácia budúceho zvyšovania cien konštatovaná Komisiou na nemeckom a rakúskom trhu sa týkala načasovania uvedených zvýšení, ako aj ich podielu.

141 Z judikatúry však vyplýva, že ak môže každý výrobca slobodne zmeniť svoje ceny a zohľadniť v tejto súvislosti aktuálne alebo predpokladané správanie svojich konkurentov, je naopak proti pravidlám hospodárskej súťaže Zmluvy FEÚ, aby výrobca spolupracoval so svojimi konkurentmi akýmkoľvek spôsobom na účely určenia koordinovanej línie správania týkajúcej sa zvyšovania cien a zabezpečenia úspechu tým, že vopred vylúči akúkoľvek neistotu, pokiaľ ide o recipročné správanie týkajúce sa hlavných prvkov tohto konania, akými sú výška, predmet, dátum a miesto zvýšenia (rozsudok Súdneho dvora zo 14. júla 1972, ICI/Komisia, 48/69, Zb. s. 619, bod 118).

142 Preto sa Komisia správne domnievala, že kartelové dohody uskutočnené na rakúskom a nemeckom trhu predstavujú porušenia práva hospodárskej súťaže. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne týkajúce sa transparentnosti na trhu nemožno prijať.

143 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba jedenástu časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

b) O nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o stanovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni

144 Na základe prvej, druhej, tretej, piatej, deviatej, desiatej, dvanástej a trinástej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa Komisii v podstate vytýka, že sa dopustila viacerých nesprávnych posúdení, keď v rozpore s článkom 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 nezohľadnila početné okolnosti, ktoré považuje za poľahčujúce a na základe ktorých mala byť výška pokuty, ktorá jej bola uložená, znížená.

145 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou.

146 Na úvod treba v prvom rade pripomenúť, tak ako bolo konštatované v bodoch 69 a 78 vyššie, že prijatie usmernení z roku 2006 Komisiou však vzhľadom na to, že Komisia neprekročila právny rámec stanovený článkom 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003, tak prispelo k presnejšiemu vymedzeniu diskrečnej právomoci Komisie, ktorá už vyplýva z tohto ustanovenia a neporušuje zásadu zákonnosti trestov, ale prispieva k jej rešpektovaniu.

147 Ďalej treba pripomenúť, že ako vyplýva z usmernení z roku 2006, metóda používaná Komisiou na stanovenie pokút zahŕňa dve fázy. Komisia najskôr určí základnú výšku pre každý podnik alebo združenie podnikov. Táto základná suma umožňuje odzrkadliť závažnosť dotknutého porušenia, a to pri zohľadnení jeho vlastných prvkov v súlade s bodom 22 uvedených usmernení, akými sú povaha porušenia, kumulovaný podiel všetkých zúčastnených strán na trhu, geografický rozsah porušenia, uskutočnenie alebo neuskutočnenie porušenia. Komisia potom môže túto základnú výšku upraviť smerom nahor alebo nadol, a to vzhľadom na priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré charakterizujú účasť každého z dotknutých podnikov, ktoré sa zúčastnili na porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu z 25. októbra 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Komisia, T-348/08, Zb. s. II-7583, body 260 a 264 a tam citovanú judikatúru).

148 Pokiaľ ide konkrétne o prvú fázu metódy stanovenia pokút podľa odsekov 13 až 25 usmernení z roku 2006, treba síce uviesť, že základná suma pokuty sa stanovuje podľa koeficientu „závažnosti porušenia“, ktorý odráža stupeň samotného porušenia, a ako to bolo uvedené v bode 72 vyššie, môže sa vo všeobecnosti nachádzať na stupnici do 30 % hodnoty predaja, na ktoré sa prihliada so zreteľom na ukazovatele uvedené v odseku 22 usmernení z roku 2006 (pozri v tomto zmysle Aragonesas Industrias y Energía/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 261). Treba však konštatovať, že už v tejto prvej fáze sa tiež prihliadne na objektívne prvky súvisiace so špecifickou a individuálnou situáciou každého podniku, ktorý sa zúčastnil na tomto porušení. Koeficient „závažnosti porušenia“ sa totiž uplatní spoločne s dvoma objektívnymi individuálnymi parametrami, a to s hodnotou predaja výrobkov alebo služieb uskutočnenou každým z nich v príslušnej geografickej oblasti v rámci EHP v rozsahu, v akom sa priamo alebo nepriamo týkajú porušenia, a s dĺžkou trvania ich účasti na dotknutom porušení ako celku (pozri v tomto zmysle Aragonesas Industrias y Energía/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 269).

149 Navyše základná výška pokuty môže byť podľa ustanovení odseku 25 usmernení z roku 2006 doplnená použitím dodatočnej sumy, ktorej cieľom je odradiť podniky od vytvárania horizontálnych dohôd o stanovení cien. Ako bolo uvedené v bode 72 vyššie, koeficient „dodatočnej sumy“, ktorý sa použije nezávisle od trvania účasti podniku na porušení, sa stanoví na stupnici v rozmedzí od 15 do 25 % hodnoty predaja pri zohľadnení ukazovateľov uvedených v odseku 22 usmernení z roku 2006 (rozsudok Aragonesas Industrias y Energía/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 261).

150 Najprv treba v prvom rade preskúmať prvú, tretiu, piatu, deviatu a desiatu časť prvého žalobného dôvodu založenú na nesprávnych posúdeniach, ktorých sa dopustila Komisia, pokiaľ ide o závažnosť konštatovaného porušenia. V druhom rade sa preskúma druhá, dvanásta a trinásta časť prvého žalobného dôvodu založená na nesprávnych posúdeniach Komisie, pokiaľ ide o nezohľadnenie poľahčujúcich okolností.

O prvej, tretej, piatej, deviatej a desiatej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o závažnosť konštatovaného porušenia

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa vyrábala iba výrobky patriace do jednej z troch podskupín výrobkov pokrytých konštatovaným porušením

151 Žalobkyňa tvrdí, že vyrába iba vysokokvalitné kúpeľňové vodovodné batérie a že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že jej činnosť sa obmedzuje na časť jedinej z troch podskupín výrobkov, ktorých sa týka konštatované porušenie.

152 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu prvej časti prvého žalobného dôvodu.

153 V tejto súvislosti treba uviesť, ako bolo pripomenuté v bode 112 vyššie, že Komisia v odôvodneniach 793 až 849 napadnutého rozhodnutia preukázala, že kartelové dohody uskutočnené výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v šiestich členských štátoch a pokrývajúce tri podskupiny výrobkov predstavujú znaky jediného a nepretržitého porušenia, a v odôvodnení 872 uvedeného rozhodnutia preukázala, že žalobkyňa mohla mať rozumne vedomosť o skutočnosti, že toto porušenie sa týkalo troch podskupín výrobkov. Navyše sa v bode 54 vyššie uviedlo, že tieto zistenia žalobkyňa v rámci prejednávanej žaloby spochybnila oneskorene.

154 Za týchto podmienok treba uviesť, že obmedzenú účasť žalobkyne na konštatovanom porušení, t. j. pokiaľ ide o jedinú z troch podskupín výrobkov, teda časť podskupiny vodovodných batérií, Komisia zohľadnila pri stanovení základnej sumy pokuty. V súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 148 vyššie, a tak ako bolo uvedené v bode 18 vyššie, je totiž uvedená základná suma stanovená pre každý podnik na základe hodnoty predajov v členskom štáte a pre dotknutú podskupinu výrobkov.

155 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O tretej časti prvého dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa mala vedomosť o konštatovanom porušení a že sa na ňom zúčastnila iba v dvoch zo šiestich členských štátoch, ktorých sa týkalo

156 Žalobkyňa v podstate Komisii vytýka, že vo fáze stanovenia základnej výšky pokuty nezohľadnila skutočnosť, ako bolo uvedené v odôvodnení 873 napadnutého rozhodnutia, že sa zúčastnila na konštatovanom porušení iba v dvoch zo šiestich členských štátov, ktorých sa týkalo. Vzhľadom na toto zistenie sa žalobkyňa domnieva, že za predpokladu, že sa usmernenia z roku 2006 aplikujú na daný prípad, Komisia mala pri stanovení základnej výšky pokuty na základe uvedených usmernení uplatniť koeficient „závažnosti porušenia“ a koeficient „dodatočnej sumy“ nižší ako 15 %.

157 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu tretej časti prvého žalobného dôvodu.

158 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že, po prvé, Komisia v odôvodneniach 872 a 873 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že žalobkyňa sa zúčastnila na konštatovanom porušení, teda na jedinom a nepretržitom porušení, po druhé, ako bolo konštatované v bodoch 53 a 54 vyššie, že žalobkyňa oneskorene spochybnila vecnú pôsobnosť uvedeného porušenia pred súdom Únie, a po tretie, že Komisia považovala žalobkyňu za zodpovednú za toto porušenie.

159 V druhom rade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môže porušenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ vyplývať nielen zo samostatného aktu, ale aj zo skupiny aktov, alebo dokonca z pokračujúceho správania, hoci jeden alebo viacero prvkov tejto skupiny aktov alebo tohto pokračujúceho správania by mohli ako také a samostatne predstavovať porušenie uvedeného ustanovenia. Pokiaľ rôzne činnosti spadajú do „spoločného plánu“ vzhľadom na ich rovnaký cieľ skresľujúci hospodársku súťaž vo vnútri spoločného trhu, Komisia je oprávnená vyvodzovať zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení ako celku (rozsudky Súdneho dvora Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 123 vyššie, bod 81, a zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 258).

160 Podnik, ktorý sa zúčastnil na takomto jedinom a nepretržitom porušení vlastným správaním, ktoré spočíva v dohode alebo zosúladenom postupe s protisúťažným predmetom v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ a ktorého cieľom je prispieť k porušeniu v celom rozsahu, môže byť zodpovedný aj za správanie ostatných podnikov v rámci toho istého porušenia počas celého obdobia svojej účasti na tomto porušení. Tak je to, ak je preukázané, že uvedený podnik zamýšľal prispieť svojím vlastným správaním k spoločným zámerom, ktoré sledoval celok účastníkov, a že mal vedomosť o protiprávnom správaní, ktoré zamýšľali alebo realizovali ďalšie podniky sledujúce rovnaké ciele, alebo že ho mohol rozumne predvídať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko (rozsudky Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 123 vyššie, body 87 a 203, a Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 159 vyššie, bod 83).

161 Podnik sa tak mohol priamo zúčastňovať na všetkých protisúťažných správaniach tvoriacich jediné a nepretržité porušenie a Komisia bola v takom prípade oprávnená pripisovať mu zodpovednosť za všetky tieto správania, a teda za uvedené porušenie v celom rozsahu. Podnik sa mohol tiež priamo zúčastňovať iba na časti protisúťažných správaní tvoriacich jediné a nepretržité porušenie, avšak vedel o všetkých ostatných protiprávnych správaniach, ktoré zamýšľali alebo uskutočnili ďalší účastníci kartelu sledujúci rovnaké ciele, alebo ich mohol rozumne predvídať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko. V takomto prípade je Komisia rovnako oprávnená pripisovať tomuto podniku zodpovednosť za všetky protisúťažné správania tvoriace takéto porušenie a následne za porušenie v celom rozsahu.

162 V treťom rade v prejednávanom prípade, po prvé, ako bolo konštatované v bode 79 vyššie, druhú námietku uvedenú žalobkyňou, ktorá sa týka usmernení z roku 2006, treba zamietnuť ako nedôvodnú. Treba totiž posúdiť tvrdenia uvedené žalobkyňou vzhľadom na to, že Komisia vo fáze stanovenia základnej výšky pokuty na základe uvedených usmernení nezohľadnila geografický rozsah jej účasti na konštatovanom porušení, ktorý bol obmedzený na dva členské štáty.

163 Po druhé, ako bolo uvedené v bodoch 19 a 21 vyššie, Komisia stanovila základnú výšku pokuty predovšetkým tým, že koeficient „závažnosti porušenia“ a koeficient „dodatočnej sumy“ určila so zreteľom na štyri kritériá posudzovania konštatovaného porušenia, a to povahu, spoločný podiel na trhu, geografický rozsah a uskutočnenie, na 15 %. Pokiaľ ide o geografický rozsah konštatovaného porušenia, Komisia vzala do úvahy skutočnosť, že dotknuté jediné a nepretržité porušenie pokrývalo minimálne šesť členských štátov (odôvodnenie 1213 napadnutého rozhodnutia).

164 Ako to však bolo uvedené v bode 16 vyššie, Komisia v odôvodnení 873 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že pokiaľ ide o geografický rozsah konštatovaného porušenia, nemožno sa domnievať, že žalobkyňa mala vedomosť o konštatovanom porušení ako celku, ale iba o kartelových správaniach, ktoré existovali v Rakúsku a Nemecku.

165 S prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bodoch 158 až 161 vyššie vyplýva zo záveru, ku ktorému dospela Komisia v odôvodnení 873 napadnutého rozhodnutia, že vzhľadom na to, že žalobkyňa nemala vedomosť o celom geografickom rozsahu príslušného jediného a nepretržitého porušenia, Komisia jej nemohla vytýkať, že sa zúčastnila na takto konštatovanom porušení, a preto ju nemohla považovať za

zodpovednú za toto porušenie v celom rozsahu. Za týchto podmienok mala Komisia vo fáze stanovenia výšky pokuty uloženej žalobkyni stanoviť koeficient „závažnosti porušenia“ a „dodatočnej sumy“ zo zreteľom na tento záver.

166 Je však zrejmé, že tieto dva koeficienty boli v napadnutom rozhodnutí stanovené na 15 % so zreteľom iba na hlavné znaky konštatovaného porušenia, a to predovšetkým vzhľadom na jeho geografický rozsah, ktorý pokrýval územie šiestich členských štátov.

167 Komisia sa dopustila dvoch nesprávnych posúdení tým, že vo fáze stanovenia výšky pokuty uloženej žalobkyni nezohľadnila geografický rozsah porušenia, na ktorom sa žalobkyňa zúčastnila a ktorý bol obmedzený na dva členské štáty, o čom mala Komisia vedomosť.

168 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že tretiu časť prvého žalobného dôvodu treba prijať ako dôvodnú.

– O piatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení nižšej intenzity dohôd týkajúcich sa vodovodných batérií

169 Žalobkyňa uvádza, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí domnievala, že dohody medzi výrobcami sprchových kútov boli zvlášť intenzívne. *A contrario* boli dohody menej intenzívne, pokiaľ ide o dve ostatné podskupiny výrobkov, čo Komisia nevzala do úvahy.

170 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu piatej časti prvého žalobného dôvodu.

171 Ako bolo v tejto súvislosti pripomenuté v bode 16 vyššie, Komisia dospela v napadnutom rozhodnutí k záveru, že žalobkyňa sa zúčastnila na konštatovanom porušení, teda na jedinom a nepretržitom porušení týkajúcom sa predovšetkým troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie, a ako bolo rozhodnuté v bodoch 53 a 54 vyššie, žalobkyňa oneskorene spochybnila tento hlavný znak uvedeného porušenia, a to jeho vecný rozsah. Preto mohla Komisia s prihliadnutím na odsek 22 usmernení z roku 2006 a v súlade s judikatúrou citovanou v bode 147 vyššie dôvodne stanoviť základnú sumu pokuty predovšetkým na základe závažnosti porušenia ako celku. Nemožno sa teda domnievať, že Komisia mala povinnosť zohľadniť konkrétnu intenzitu kartelových dohôd, a to ani za predpokladu, že by sa preukázala, v prípade jednej z dotknutých podskupín výrobkov.

172 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie uvedené žalobkyňou, podľa ktorého kartelové dohody v prípade vodovodných batérií boli menej intenzívne ako tie, ktoré sa týkali sprchových kútov, treba konštatovať, že pokiaľ ide o tieto dve podskupiny výrobkov, Komisia získala dôkazy o tom, že výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva sa zúčastnili na obmedzeniach hospodárskej súťaže, ktoré sa považujú za najzávažnejšie, a to na koordinácii budúceho ročného zvyšovania cien, ako aj na koordinácii budúceho zvyšovania cien pri príležitosti osobitných udalostí. Okrem toho frekvencia kartelových zasadnutí v Nemecku nebola menej pravidelná a sporadickejšia v prípade vodovodných batérií ako v prípade sprchových kútov, ako to vyplýva z príloh 2 a 3 napadnutého rozhodnutia. V Rakúsku sa kartelové zasadnutia týkajúce sa troch podskupín výrobkov konali v jedinom a tom istom združení, a to v koordinačnom subjekte ASI, čo znamená, že medzi podskupinami výrobkov, pokiaľ ide o periodicitu zasadnutí, nie je rozdiel.

173 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že piatu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O deviatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že kartel nemohol poškodiť nadväzujúce trhy

174 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že kartel sa týkal iba brutto cien a nie určujúcich parametrov hospodárskej súťaže, čiže rabatov a prebytkov, čo znamená, že kartel mohol mať len zanedbateľný vplyv na nadväzujúce trhy. Dodáva, že výmena informácií týkajúca sa základných rabatov, ku ktorej došlo počas zasadnutia špecializovaného združenia AGSI 6. marca 1998, bola v každom prípade v rozpore s jej záujmami a predstavovala iba ojedinelý prípad. Pokiaľ ide o diskusiu na zasadnutiach koordinačného subjektu ASI 7. novembra 2002 týkajúcu sa zliav a marží, na ktorú sa Komisia odvoláva v poznámke pod čiarou 403 napadnutého rozhodnutia, táto diskusia predstavuje nanajvýš pokus o koordináciu, vo výnimočnom prípade jediný a bezvýznamný rabat, ktorý nespadá pod článok 101 ZFEÚ.

175 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu deviatej časti prvého žalobného dôvodu.

176 V tomto ohľade treba, po prvé, pripomenúť, že zo znenia článku 101 ods. 1 písm. a) ZFEÚ vyplýva, že zosúladený postup má protisúťažný cieľ, pokiaľ predovšetkým „priamo alebo nepriamo určuje nákupné alebo predajné ceny alebo iné obchodné podmienky“. Preto s prihliadnutím na skutočnosť, že článok 101 ZFEÚ smeruje, podobne ako iné pravidlá hospodárskej súťaže uvedené v Zmluve, nielen k ochrane priamych záujmov účastníkov hospodárskej súťaže alebo spotrebiteľov, ale aj k ochrane štruktúry trhu a tým hospodárskej súťaže ako takej, sa rozhodlo, že uvedené znenie nedovoľuje sa domnievať, že zakázané sú len zosúladené postupy, ktoré majú priamy vplyv na ceny zaplatené spotrebiteľmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. júna 2009, T-Mobile Netherlands a i., C-8/08, Zb. s. I-4529, body 36 až 38). Navyše podľa ustálenej judikatúry totiž na účely posúdenia toho, či článok 101 ods. 1 ZFEÚ zakazuje zosúladený postup, je zbytočné zohľadňovať jeho konkrétne účinky, pokiaľ sa preukáže, že cieľom tohto postupu je vylučovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu (pozri rozsudok T-Mobile Netherlands a i., už citovaný, bod 29 a tam citovanú judikatúru).

177 Po druhé, zo systému sankcií za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, ako bol zavedený nariadeniami č. 17 a č. 1/2003 a ako ho vykladá ustálená judikatúra, vyplýva, že nedovolené dohody, akými sú kartely, si už z dôvodu svojej podstaty zasluhujú najprísnejšie pokuty. Ich prípadný konkrétny dosah na trh, najmä otázka, nakoľko obmedzenie hospodárskej súťaže viedlo k vyššej cene na trhu, než aká by prevládala, pokiaľ by kartel neexistoval, nie je rozhodujúcim kritériom na určenie úrovne pokút (rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, KME Germany a i./Komisia, T-25/05, neuverejnený v Zbierke, bod 82 a tam citovaná judikatúra).

178 Po tretie, okrem toho treba pripomenúť, že na rozdiel od usmernení z roku 2006 bod 1 A usmernení z roku 1998 síce stanovoval, že v zásade vyhodnotenie kritéria závažnosti porušenia bralo do úvahy v rozsahu, v akom bolo merateľné, konkrétny dosah tohto porušenia na trh. Podľa usmernení uvedených ako posledné však môžu byť dohody alebo zosúladené postupy, ktorých predmetom je ako v prejednávanej veci koordinácia zvyšovania cien, kvalifikované ako „veľmi závažné“ už na základe svojej povahy, a to bez toho, aby bolo nevyhnutné charakterizovať takéto správania konkrétnym dosahom alebo geografickým rozsahom. Tento záver je podporený skutočnosťou, že zatiaľ čo v opise „závažných“ porušení v usmerneniach z roku 1998 sa výslovne spomína dosah na trh a účinky v rozsiahlych oblastiach spoločného trhu, v opise „veľmi závažných“ porušení naopak nie je nijaká zmienka o požiadavke skutočného dosahu na trh, či spôsobení účinkov v konkrétnej geografickej oblasti (pozri rozsudok KME Germany a i./Komisia, už citovaný v bode 177 vyššie, bod 83 a tam citovanú judikatúru).

179 Z úvah a pripomenutí, ktoré sa nachádzajú v bodoch 176 až 178 vyššie, vyplýva, že v prípade porušenia, ktoré patrí medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže, umožňuje jeho vlastná povaha sama osebe nie len konštatovať, že ide o zakázané správania podľa ustanovenia článku 101 ZFEÚ, ale taktiež posúdiť v súlade s ustanoveniami článku 103 ZFEÚ a nariadenia č. 1/2003 jeho stupeň závažnosti na účely stanovenia výška pokuty, ktorá sa má uložiť podnikom, ktoré sa na porušení zúčastnili.

180 V danom prípade treba uviesť, že aj keď žalobkyňa v rámci tejto časti prvého žalobného dôvodu spochybňuje, že stanovila kúpne ceny pre konečných spotrebiteľov, nepopiera, že sa zúčastnila na kartelových dohodách týkajúcich sa brutto cien. Okrem toho vzhľadom na úvahy a pripomenutia, ktoré sa nachádzajú v bodoch 176 až 178 vyššie, nesprávne tvrdí, že kartel sa principiálne týkal brutto cien, a preto nemohol mať dosah na nadväzujúce trhy. Za predpokladu, že to bol hlavný účel postupov uskutočnených v rámci kartelu, treba uviesť, že brutto ceny predstavovali základ pre výpočet predajných cien pre zákazníkov. Preto treba vychádzať z toho, že koordinácia brutto cien medzi konkurentmi môže narušiť hospodársku súťaž vo vnútri spoločného trhu, a predstavuje preto zosúladený postup v zmysle článku 101 ZFEÚ. V súvislosti s tou istou judikatúrou sa žalobkyňa rovnako nesprávne dovoláva toho, že kartelové diskusie mali izolovanú povahu, alebo čo sa jej týka, ostali z dôvodu nedostatku záujmu bez následkov.

181 Komisia preto správne v odôvodnení 1211 napadnutého rozhodnutia rozhodla, že dotknuté kartelové dohody sú v rozsahu, v akom smerovali ku koordinácii budúceho zvyšovania cien, svojou vlastnou povahou porušením, ktoré patrí medzi najzávažnejšie porušenia pravidiel o hospodárskej súťaži. So zreteľom na vlastnú povahu konštatovaného porušenia Komisia taktiež správne potvrdila ten istý stupeň závažnosti na určenie výšky pokuty, ktorá sa má uložiť.

182 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že deviatu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O desiatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že kartel nepoškodil hospodárstvo

183 Žalobkyňa tvrdí, že kartel nemohol poškodiť hospodárstvo, zvlášť spotrebiteľov, keďže, po prvé, kartel nemôže byť účinný s tak nízkym podielom na trhu, aký konštatovala Komisia v odôvodnení 1212 napadnutého rozhodnutia, po druhé, skutočnosť, že existovali významné obchodné toky medzi členskými štátmi, nepodporuje stálosť kartelu, a po tretie, úplná absencia odvetného mechanizmu v danom prípade hovorí za príležitostnú spoluprácu, nízky stupeň organizácie a z toho dôvodu neexistenciu dosahu na hospodárstvo.

184 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu desiatej časti prvého žalobného dôvodu.

185 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, ako to bolo rozhodnuté v bode 179 vyššie, že pri existencii takých porušení, akými sú tie v danom prípade, ktoré patria medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže, ich vlastná povaha umožňuje sama osebe na účely stanovenia výšky pokuty, ktorá sa má uložiť podnikom, ktoré sa na porušení zúčastnili, posúdiť v súlade s ustanoveniami článku 103 ZFEÚ a nariadenia č. 1/2003 jeho stupeň závažnosti.

186 Okrem toho bolo rozhodnuté, že pri posudzovaní dohody podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ sa nemusí brať do úvahy konkrétny rámec, v ktorom táto dohoda spôsobuje účinky, ak ide o dohodu, ktorá zahŕňa zjavné obmedzenia hospodárskej súťaže, ako je určovanie cien, rozdelenie trhu alebo kontrola odbytu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, European Night Services a i./Komisia, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Zb. s. II-3141, bod 136).

187 V danom prípade postupy, v ktorých prípade je žalobkyni vyčítané, že sa na nich zúčastnila, obsahovali zjavné obmedzenia hospodárskej súťaže. V bode 102 vyššie sa totiž rozhodlo, že Komisia dostatočným spôsobom preukázala účasť žalobkyne na protisúťažných dohodách spočívajúcich v koordinácii zvyšovaní cien. Za týchto okolností Komisia nebola povinná preukázať protisúťažné účinky.

188 Komisia preto správne v odôvodnení 1211 napadnutého rozhodnutia vychádzala z toho, že dotknuté kartelové dohody patrili medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže. *A fortiori* skutočnosť, že predmetné dohody nepoškodili hospodárstvo, ani za predpokladu, že by sa to preukázalo, nepredstavuje v žiadnom prípade poľahčujúcu okolnosť.

189 Tento záver nemôže byť spochybnený tvrdením žalobkyne založeným na údajnej absencii odvetného mechanizmu. Aj keď sa existencia opatrení na kontrolu realizácie kartelu môže zohľadniť ako priťažujúca okolnosť, absencia takýchto opatrení nemôže sama osebe predstavovať poľahčujúcu okolnosť (rozsudok Groupe Danone/Komisia, už citovaný v bode 132, bod 393).

190 Nemôže tomu byť inak, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na tom, že so zreteľom na nízky podiel na trhu podnikov, ktoré sa zúčastnili na konštatovanom porušení, uvedený v odôvodnení 1212 napadnutého rozhodnutia, toto porušenie nemohlo poškodiť hospodárstvo. Z uvedeného odôvodnenia totiž vyplýva, že dotknutý podiel na trhu Komisia posúdila na 54,3 %. Takýto podiel na trhu však za predpokladu, že sa preukáže, nemožno kvalifikovať ako nízky. Žalobkyňa navyše nepreukázala, v čom bol uvedený podiel nedostatočný na poškodenie hospodárstva. Preto treba toto tvrdenie zamietnuť ako nedôvodné.

191 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že desiatu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej, dvanástej a trinástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnych posúdeniach poľahčujúcich okolností týkajúcich sa žalobkyne

– O druhej časti prvého dôvodu založenej na nezohľadnení následníckej úlohy žalobkyne

192 Žalobkyňa tvrdí, že nikdy nebola súčasťou hlavnej skupiny podnikov identifikovanej Komisiou, ale naopak sa uspokojila s následníckou úlohou, čo odôvodňuje zníženie jej pokuty, ako to *a contrario* vyplýva z rozsudku Všeobecného súdu z 3. marca 2011, Areva a i./Komisia (T-117/07 a T-121/07, Zb. s. II-633, bod 308). Okrem toho pripomína, že sa na zasadnutiach v Rakúsku nezúčastnila od začiatku.

193 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu desiatej časti prvého žalobného dôvodu.

194 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pokiaľ bola pasívna alebo následnícka úloha podniku poľahčujúcou okolnosťou podľa bodu 3 prvej zarážky usmernení z roku 1998, nie je už tomu tak v prípade usmernení z roku 2006. Odsek 29 tretia zarážka usmernení z roku 2006 stanovuje, že Komisia môže konštatovať poľahčujúcu okolnosť, ak dotknutý podnik preukáže, že jeho účasť na konštatovanom porušení je podstatne znížená, a v dôsledku toho preukáže, že sa v skutočnosti vyhýbal uskutočňovaniu dohôd predstavujúcich porušenie a správal sa na trhu konkurenčným spôsobom. Spresňuje sa, že samotná skutočnosť, že sa určitý podnik podieľal na porušení v kratšom časovom období ako ostatné podniky, sa nebude považovať za poľahčujúcu okolnosť, pretože táto okolnosť je už zohľadnená pri výške pokuty.

195 V danom prípade treba uviesť, že žalobkyňa na účely preukázania, že jej účasť na konštatovanom porušení bola podstatne znížená, iba tvrdí, že nikdy nebola súčasťou hlavnej skupiny podnikov.

196 Po prvé, z bodu 5.2.3.2 napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že účelom zistenia Komisie, že existuje hlavná skupina podnikov, ktoré sa zúčastnili na karteli v rôznych členských štátoch a patrili minimálne k jednému koordinačnému subjektu, ktorý pokrýval tri podskupiny výrobkov, bolo prispieť k preukázaniu existencie jediného a nepretržitého porušenia. Toto zistenie nijak neznamená, že podniky, ktoré nepatria do tejto hlavnej skupiny podnikov, sa zúčastnili na konštatovanom porušení sporadickejšie.

197 Po druhé, so zreteľom na odsek 29 tretiu zarážku usmernení z roku 2006 mala žalobkyňa preukázať, že sa vyhýbala uplatneniu dohôd predstavujúcich porušenie, čo nespravila. Naopak, treba uviesť, že Komisia v prílohách 2 a 5 napadnutého rozhodnutia poukázala na dokumenty preukazujúce pravidelnú účasť žalobkyne na zasadnutiach špecializovaného združenia AGSI v Nemecku od roku 1996 a koordinačného subjektu ASI v Rakúsku od roku 2001. Ako to však žalobkyňa potvrdila v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní, nespochybňuje, že sa na týchto zasadnutiach zúčastnila. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 102 vyššie, žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie výhrad uznala, že sa zúčastnila na výmene informácií o cenách v koordinačnom subjekte ASI v Rakúsku. Z odpovede žalobkyne na oznámenie výhrad rovnako vyplýva, že sa zúčastnila na diskusiách o cenách v špecializovanom združení AGSI. Komisia tieto diskusie považovala za diskusie protisúťažnej povahy, čo žalobkyňa v rámci tejto žaloby nespochybňuje.

198 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa oneskoreného vstupu žalobkyne do konštatovaného porušenia v Rakúsku, treba uviesť, že jednak, ako to bolo pripomenuté v bode 194 vyššie, takáto okolnosť nemôže predstavovať poľahčujúcu okolnosť a navyše žalobkyňa neuviedla žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo vysvetliť, prečo mal takýto oneskorený vstup do konštatovaného porušenia v Rakúsku povahu, ktorá by mohla preukázať jej pasívnu úlohu v tomto karteli.

199 Po štvrté, z rozsudku Areva a i./Komisia, už citovaného v bode 192 vyššie, nemožno v danom prípade vyvodiť žiadny záver. Hoci tento rozsudok potvrdzuje, že podniku, ktorý mal v karteli vedúcu úlohu, môže byť pokuta zvýšená, Všeobecný súd však netvrdí, že skutočnosť, že podnik nehral vedúcu úlohu v karteli, treba považovať za poľahčujúcu okolnosť. Pokiaľ ide okrem toho o bod 308 daného rozsudku, na ktorý sa žalobkyňa výslovne odvoláva, postačuje uviesť, že v danom prípade nemožno vyvodiť žiadny záver z toho, že Všeobecný súd v uvedenom bode 308 rozhodol, že Komisia nesprávne uplatnila identické zvýšenie základnej sumy pokuty viacerým podnikom, hoci uvedené podniky mali vedúcu úlohu počas podstatne rozličných období.

200 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť ako nedôvodnú.

– O dvanástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení strednej veľkosti žalobkyne

201 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia na rozdiel od toho, čo jej umožňoval bod 1 A usmernení z roku 1998, nezohľadnila skutočnosť, že žalobkyňa je podnikom strednej veľkosti, ktorý nemá právne oddelenie a akúkoľvek skúsenosť v odvetví práva hospodárskej súťaže.

202 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu dvanástej časti prvého žalobného dôvodu.

203 Ako v tejto súvislosti vyplýva z preskúmania šiesteho žalobného dôvodu v bodoch 82 až 91 vyššie, usmernenia z roku 1998 sa na daný prípad neuplatnia. V každom prípade sa rozhodlo, že aj keď uvedené usmernenia vo svojom bode 1 A umožňovali Komisii vziať do úvahy skutočnosť, že veľké podniky obvykle majú právnické a ekonomické znalosti a infraštruktúry, ktoré im umožnia ľahšie rozpoznať, či ich konanie predstavuje porušenie, a byť si vedomí z toho plynúcich dôsledkov podľa

zákona o hospodárskej súťaži, neznamenalo to, že Komisia musela zohľadniť menšiu veľkosť určitých podnikov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2009, CD-Contact Data/Komisia, T-18/03, Zb. s. II-1021, bod 115).

204 Ďalej podľa judikatúry nie sú malé a stredné podniky zbavené ich povinnosti dodržiavať pravidlá hospodárskej súťaže (rozsudok Všeobecného súdu z 28. apríla 2010, Gütermann a Zwicky/Komisia, T-456/05 a T-457/05, Zb. s. II-1443, bod 281).

205 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že dvanástu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

– O trinástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení spolupráce žalobkyne

206 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že žalobkyňa spolupracovala na prešetrovaní a že dobrovoľne a v stanovenej lehote odpovedala na všetky žiadosti o informácie, ako aj na ďalšie žiadosti.

207 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu trinástej časti prvého žalobného dôvodu.

208 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry spolupráca pri preskúmaní, ktorá nepresahuje rámec povinností podnikov podľa článku 18 ods. 3 a 4 nariadenia č. 1/2003, neodôvodňuje zníženie pokuty (rozsudok Všeobecného súdu z 27. septembra 2012, Nynäs Petroleum a Nynas Belgium/Komisia, T-347/06, bod 62).

209 V danom prípade však žalobkyňa iba tvrdí, že na žiadosti o informácie, ktoré jej adresovala Komisia, odpovedala v stanovených lehotách. Keďže toto správanie patrí pod povinnosti uvedené v bode 208 vyššie, nemôže predstavovať poľahčujúcu okolnosť.

210 Z týchto úvah vyplýva, že trinástu časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

211 So zreteľom na závery uvedené v bodoch 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 a 210 vyššie treba tretej časti prvého žalobného dôvodu vyhovieť a zvyšné časti treba zamietnuť.

212 Dôsledky, ktoré treba vyvodiť zo záveru o dôvodnosti tretej časti prvého žalobného dôvodu pre stanovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni, preskúma Všeobecný súd v rámci výkonu jeho neobmedzenej súdnej právomoci v bodoch 245 a nasl.

3. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 a zásady rovnosti zaobchádzania, ktorá vyplýva z uplatnenia hornej hranice 10 % upravenej v článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia

213 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia porušila článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, keďže tým, že hornú hranicu 10 % stanovú v článku 23 ods. 2 druhého pododseku uvedeného nariadenia vyložila ako maximálnu úroveň výšky uloženej pokuty uplatnenú na konci postupu stanovenia výšky pokuty s tým, že môže byť prekročená v priebehu jednotlivých etáp stanovenia, a nie ako najvyššiu úroveň na stupnici trestov, ktoré sa majú uložiť, stanovenú na začiatku uvedeného postupu, sa ocitla v situácii, v ktorej nemôže posúdiť závažnosť porušenia, ktoré jej vytýkala. Uplatnenie takejto maximálnej úrovne je okrem toho v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania.

214 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu druhého žalobného dôvodu.

215 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 sú v podstate zhodné.

216 Ďalej stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry iba konečná suma uloženej pokuty musí rešpektovať uvedenú hornú hranicu 10 % stanovenú v článku 23 ods. 2 druhom pododseku nariadenia č. 1/2003 a že toto ustanovenie nezakazuje Komisii dospieť počas rozličných etáp stanovenia výšky pokuty k predbežnej sume, ktorá je vyššia ako táto hranica, ak napokon konečná suma uloženej pokuty neprekročí uvedenú hranicu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, body 277 a 278, a z 29. júna 2006, SGL Carbon/Komisia, C-308/04 P, Zb. s. I-5977, bod 82).

217 Pokiaľ teda ide o výpočet, zdá sa, že konečná suma pokuty musí byť znížená o sumu prevyšujúcu túto hornú hranicu, pričom skutočnosť, že určité faktory, ako je závažnosť a dĺžka trvania porušenia, sa neodrazia účinným spôsobom na výške uloženej pokuty, je jednoducho len dôsledkom uplatnenia tejto hornej hranice na konečnú sumu (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 279).

218 Uvedená horná hranica 10 % smeruje k zabráneniu uloženia takých pokút, pri ktorých je zrejmé, že podniky vzhľadom na ich veľkosť determinovanú ich celkovým obratom, hoci len približným a neúplným spôsobom, ich nebudú schopné uhradiť (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 280).

219 Ide teda o hranicu jednotne uplatňovanú na všetky podniky a premenlivú v závislosti od veľkosti každého z nich, ktorá smeruje k vylúčeniu pokuty nadmernej a neprimeranej výšky. Táto horná hranica má totiž odlišný a autonómny cieľ v porovnaní s kritériami závažnosti a dĺžky trvania porušenia (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, body 281 a 282).

220 Uvedená hranica má len jediný možný dôsledok, a to ten, že výška pokuty vypočítaná na základe týchto kritérií bude znížená na najvyššiu povolenú úroveň. Jej uplatnenie znamená, že dotknutý podnik v zásade neplatí pokutu, ktorú by bol inak povinný zaplatiť v dôsledku posúdenia založeného na týchto kritériách (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 283).

221 Z judikatúry pripomenutej vyššie vyplýva, že na rozdiel od toho, čo uvádza žalobkyňa, sa nemožno v danom prípade domnievať, že Komisia porušila článok 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 tým, že článok 23 ods. 2 druhý pododsek tohto nariadenia vyložila ako maximálnu úroveň výšky uloženej pokuty uplatnenú na konci postupu stanovenia výšky pokuty tak, že môže byť prekročená počas rôznych etáp uvedeného stanovenia a nie ako najvyššiu úroveň stupnice trestov, ktoré sa majú uložiť, určenú na začiatku uvedeného postupu.

222 Tento záver nemôžu spochybniť tvrdenia žalobkyne.

223 Po prvé, aj keby sa malo vychádzať z toho, že uplatnenie percentuálnej sadzby 10 % ako hornej hranice je v rozpore s odstrašujúcim cieľom sledovaným nariadením č. 1/2003, keďže skutočne uložená výška pokuty musí byť znížená, aby sa táto horná hranica zohľadnila, takéto obmedzenie je jednako odôvodnené povinnosťou dodržiavať zásadu proporcionality (pozri v tomto zmysle Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 281). Okrem toho treba uviesť, že výklad prezentovaný žalobkyňou by ešte vo väčšej miere odporoval odstrašujúcemu cieľu, keďže žalobkyňa navrhuje, aby sa na účely stanovenia výšky pokuty v prvom rade uplatnila horná hranica 10 % a v druhom rade, aby sa zohľadnila závažnosť a dĺžka trvania porušenia, čo by nevyhnutne viedlo k uloženiu nižšej pokuty, ako je horná hranica 10 %. Preto tvrdenie žalobkyne založené na odstrašujúcom cieli nariadenia č. 1/2003 nemôže obstáť.

224 Po druhé, hoci výroková časť napadnutého rozhodnutia výslovne neuvádza, akým spôsobom sa zohľadnili dĺžka trvania a závažnosť konštatovaného porušenia pre stanovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni, treba pripomenúť, že podľa judikatúry sa musí výrok rozhodnutia vykladať vo svetle odôvodnení, ktoré ho podporujú (rozsudok Všeobecného súdu z 22. marca 2011, Altstoff Recycling Austria/Komisia, T-419/03, Zb. s. II-975, bod 152). V danom prípade však treba uviesť, že Komisia

zohľadnila závažnosť konštatovaného porušenia v odôvodneniach 1210 až 1220 a dĺžku jeho trvania v bodoch 1221 až 1223 napadnutého rozhodnutia. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne, že vo výroku napadnutého rozhodnutia nie je zmienka o závažnosti a dĺžke trvania konštatovaného porušenia, treba zamietnuť ako nedôvodné.

225 Po tretie, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ako to predovšetkým vyplýva z judikatúry citovanej v bode 217 vyššie, skutočnosť, že z dôvodu uplatnenia hornej hranice 10 % stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 sa niektoré faktory, ako je závažnosť a dĺžka trvania porušenia, neodrazia účinným spôsobom na výške uloženej pokuty účastníkovi porušenia na rozdiel od ostatných účastníkov, na ktorých sa nevzťahovalo zníženie z dôvodu uplatnenia uvedenej hornej hranice, je len dôsledkom uplatnenia tejto hornej hranice na konečnú sumu uloženej pokuty. Všeobecný súd už rozhodol, že samotná skutočnosť, že pokuta, ktorá bola nakoniec uložená, dosahuje 10 % obratu žalobkyne, zatiaľ čo toto percento je pri ostatných účastníkoch kartelu nižšie, nemôže predstavovať porušenie zásady rovnosti zaobchádzania. Tento dôsledok je totiž vnútorne spätý s výkladom, že horná hranica 10 % je jednoducho maximálnou povolenou úrovňou, ktorá sa použije po prípadnom znížení pokuty z dôvodu poľahčujúcich okolností alebo zásady proporcionality (rozsudok Všeobecného súdu zo 16. júna 2011, Putters International/Komisia, T-211/08, Zb. s. II-3729, bod 74). Tento argument treba teda zamietnuť ako nedôvodný.

226 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého si sama Komisia nie je istá zákonnosťou usmernení z roku 2006, treba konštatovať, že neprispieva k preukázaniu porušenia článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003. Toto tvrdenie treba teda zamietnuť ako neúčinné.

227 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že druhý žalobný dôvod treba zamietnuť ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neúčinný.

4. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania tým, že Komisia porušila skoršiu rozhodovaciu prax

228 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, keďže z porovnania predmetného prípadu na jednej strane a rozhodnutí Komisie z 22. júla 2009 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.396 – Reagenty na báze acetylidu vápenatého a horčíka pre oceliarsky a plynárenský priemysel), z 11. marca 2008 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.543 – Medzinárodné sťahovacie služby), zo 7. októbra 2009 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.129 – Výkonové transformátory), a z 11. júna 2008 týkajúceho sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.695 – Chlorečnan sodný) na druhej strane vyplýva, že Komisia posudzovala odlišné situácie rovnako. Žalobkyňa je toho názoru, že hoci bol stupeň závažnosti konštatovaného porušenia veľmi odlišný od stupňa závažnosti porušení v uvedených skorších rozhodnutiach, Komisia na účely stanovenia základných výšok pokuty stanovila skoro identický podiel hodnoty predajov, a to od 15 do 19 %.

229 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu štvrtého žalobného dôvodu.

230 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že rozhodovacia prax Komisie nie je právnym rámcom pokút v oblasti hospodárskej súťaže, ten je definovaný v článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003 a doplnený usmerneniami (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisia, T-329/01, Zb. s. II-3255, bod 108 a tam citovanú judikatúru).

231 Okrem toho vzhľadom na širokú diskrečnú právomoc, ktorou Komisia disponuje pri stanovení výšky pokút, samotná skutočnosť, že vo svojej skoršej rozhodovacej praxi usúdila, že správanie odôvodňuje pokutu určitej výšky, neznamená, že je povinná pridŕžať sa rovnakého posúdenia v neskoršom rozhodnutí (pozri v tomto zmysle Archer Daniels Midland, už citovaný v bode 230 vyššie, body 109 a 110 a tam citovanú judikatúru).

232 V danom prípade treba teda vychádzať z toho, že jednoduchý odkaz žalobkyne na rozhodnutia uvedené v bode 228 vyššie je sám osebe neúčinný, keďže Komisia nebola povinná vykonať také isté posúdenie v prejednávanej veci.

233 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod treba zamietnuť ako neúčinný.

5. O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality v rozsahu, v akom Komisia nezohľadnila obmedzenú ekonomickú výkonnosť žalobkyne

234 Žalobkyňa uvádza, že v roku 2009 bola jej jediná výrobňa z veľkej časti zničená požiarom, ktorý spôsobil úplné zastavenie výroby počas viacerých mesiacov a významne zhoršil jej finančnú situáciu a jej výsledky. Takisto tvrdí, že požiadala Komisiu, aby pri stanovení výšky pokuty zohľadnila jej obmedzenú ekonomickú výkonnosť, avšak Komisia v napadnutom rozhodnutí túto žiadosť ani nezmienila, ani nepreskúmala jej tvrdenia. Žalobkyňa sa domnieva, že vzhľadom na tieto okolnosti jej mala byť pokuta znížená, a to aj v prípade, že obrat zohľadnený pri stanovení pokuty vzal do úvahy jej obmedzenú ekonomickú výkonnosť.

235 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu piateho žalobného dôvodu.

236 Po prvé na úvod treba uviesť, že výška pokuty uloženej žalobkyni zohľadňuje možný pokles obratu v roku 2009, ktorý mohol vyplynúť z požiaru, ktorý zničil jej jedinú výrobňu v roku 2009. Aj keď síce z odôvodnenia 1200 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na stanovenie základnej sumy pokuty sa použila hodnota predajov za obchodný rok 2003, v odôvodnení 1262 uvedeného rozhodnutia sa spresnilo, že horná hranica 10 % podľa článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 bola predsa len stanovená na základe obratu za rok 2009, čiže rok, keď došlo k požiaru.

237 Po druhé, pokiaľ ide o výhradu založenú na nezohľadnení ekonomickej výkonnosti žalobkyne, treba konštatovať, že žalobkyňa počas správneho konania neuviedla žiadny dôkaz, ktorý by vzhľadom na odsek 35 usmernení z roku 2006 preukazoval, že jej finančná situácia bola taká, že jej ekonomická životaschopnosť by bola uložením pokuty nenapraviteľne ohrozená.

238 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba piaty žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

239 Z preskúmania prvého, druhého, štvrtého, piateho a šiesteho žalobného dôvodu, ktoré boli uvedené na podporu žalobných návrhov smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že tretej časti prvého žalobného dôvodu treba vyhovieť a jeho ostatné časti, ako aj druhý, štvrtý, piaty a šiesty žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodné alebo neúčinné.

240 Pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť zo žalobných návrhov smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, treba, po prvé, uviesť, že pokiaľ ide o článok 1 napadnutého rozhodnutia, Komisia sa v odseku 2 uvedeného článku domnievala, že žalobkyňa porušila článok 101 ZFEÚ tým, že sa zúčastnila na porušení na územiach Nemecka a Rakúska. V tejto súvislosti treba konštatovať, že vzhľadom na to, že Komisia v tomto článku nezopakovala pochybenia, ktorých sa dopustila v štádiu stanovenia výšky pokuty uloženej žalobkyni, pokiaľ ide o geografický rozsah jej vytýkaného porušenia, uvedený článok nie je postihnutý nezákonnosťou. Uvedené žalobné návrhy smerujúce k čiastočnému zrušeniu treba preto zamietnuť v rozsahu, v akom sa týkajú článku 1 ods. 2 napadnutého rozhodnutia.

241 Po druhé, pokiaľ ide o článok 2 napadnutého rozhodnutia, s prihliadnutím na záver urobený v predchádzajúcom bode, z ktorého vyplýva, že sa žalobkyňa dopustila porušenia ustanovení článku 101 ZFEÚ, Komisia na podklade ustanovení článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, uvedenom v odôvodnení 1182 napadnutého rozhodnutia, správne v článku 2 ods. 6 uvedeného rozhodnutia rozhodla uložiť žalobkyni pokutu. Žalobné návrhy smerujúce k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia treba preto zamietnuť v rozsahu, v akom sa týkajú článku 2 ods. 6 uvedeného rozhodnutia.

242 Ďalej, pokiaľ článok 2 ods. 6 napadnutého rozhodnutia stanovuje výšku pokuty, ktorá sa má uložiť žalobkyni, keďže podľa druhého žalobného návrhu žalobkyňa subsidiárne navrhuje Všeobecnému súdu znížiť pokutu, ktorá jej bola uložená, ten vyvodí dôsledky z nesprávnych posúdení konštatovaných v bode 167 vyššie, pokiaľ ide o stanovenie uvedenej sumy, v rámci preskúmania uvedeného žalobného návrhu.

243 Z úvah nachádzajúcich sa v bodoch 240 až 242 vyššie vyplýva, žalobné návrhy smerujúce k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia treba zamietnuť v celom rozsahu.

C – O návrhoch uvedených subsidiárne smerujúcim k zníženiu pokuty uloženej žalobkyni

244 S prihliadnutím na druhý žalobný návrh, ktorým žalobkyňa subsidiárne Všeobecnému súdu navrhuje znížiť jej uloženej pokuty, mu v rámci jeho neobmedzenej súdnej právomoci prináleží preskúmať jednak dôsledky, ktoré treba vyvodiť z pochybení, ktorých sa dopustila Komisia, ktoré sú uvedené v bodoch 156 až 168 vyššie, pri stanovení výšky pokuty, ktorá bola uložená žalobkyni, a jednak ostatné tvrdenia, ktoré žalobkyňa uvádza s cieľom primäť Všeobecný súd k zníženiu pokuty, ktorá jej bola uložená.

1. O dôsledkoch, ktoré treba vyvodiť z pochybenia, ktorého sa dopustila Komisia pri výške pokuty

245 Vzhľadom na dve chybné posúdenia, ktorých sa dopustila Komisia, ako boli uvedené v bode 167 vyššie, Všeobecný súd na základe svojej neobmedzenej súdnej právomoci podľa ustanovenia článku 261 ZFEÚ a článku 31 nariadenia č. 1/2003 rozhodol nahradiť posúdenie Komisie svojím posúdením, pokiaľ ide o stanovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni (pozri v tomto zmysle rozsudky KME Germany a i./Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 103 a tam citovanú judikatúru, a Romana Tabacchi/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 265).

246 Hoci usmernenia z roku 2006 v tomto ohľade nemajú dosah na stanovenie pokuty súdom Únie, keď tento súd rozhoduje na základe svojej neobmedzenej súdnej právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júla 2005, Brasserie nationale a i./Komisia, T-49/02 až T-51/02, Zb. s. II-3033, bod 169), Všeobecný súd považuje v danom prípade za vhodné sa nimi inšpirovať pri novom stanovení výšky pokuty, predovšetkým z dôvodu, že umožňujú vziať do úvahy všetky relevantné okolnosti daného prípadu a uložiť primerané pokuty všetkým podnikom, ktoré sa na konštatovanom porušení zúčastnili.

247 V danom prípade, po prvé, ako to vyplýva z preskúmania tretej časti prvého žalobného dôvodu v bodoch 156 až 168 vyššie, dve nesprávne posúdenia, ktorých sa dopustila Komisia, spočívajú v tom, že na účely stanovenia výšky pokuty uloženej žalobkyni koeficienty „závažnosti porušenia“ a „dodatočnej sumy“ stanovila na 15 % s prihliadnutím iba na hlavné znaky konštatovaného porušenia, a predovšetkým na jeho geografický rozsah pokrývajúci šesť členských štátov. Žalobkyňa naproti tomu nepreukázala, že sa Komisia dopustila pochybení, keď použila iné ukazovatele pri stanovení uvedenej pokuty. Pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť z pochybení, ktorých sa Komisia dopustila v prípade stanovenia výšky pokuty, prináleží Všeobecnému súdu nahradiť svojím posúdením posúdenie Komisie, pokiaľ ide iba o určenie koeficientov „závažnosti porušenia“ a „dodatočnej sumy“.

248 Po druhé, Všeobecný súd sa domnieva, že Komisia sa správne rozhodla, ako to vyplýva z článku 1 ods. 2 a z odôvodnení 872 a 873 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa sa v období od 6. marca 1998 do 9. novembra 2004 zúčastnila na územiach Nemecka a Rakúska na jedinom a nepretržitom porušení pozostávajúcom z tajného kartelu, ktorého cieľom bola koordinácia budúceho zvyšovania cien troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie.

249 Okrem toho také porušenie, akým je to v danom prípade, patrí nie len vzhľadom na svoju vlastnú povahu, ale aj na svoj geografický rozsah - územie šiestich členských štátov – a na dĺžku jeho trvania, a to skoro sedem rokov, medzi najzávažnejšie. S prihliadnutím na skutočnosť, že podľa odseku 23 usmernení z roku 2006 odôvodňujú tieto obmedzenia stanovenie časti hodnoty predaja v hornej časti stupnice od 0 do 30 %, zastáva Všeobecný súd názor, že časť stanovená v danom prípade, a to 15 %, zodpovedá minimu s ohľadom na dotknuté porušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu zo 16. júna 2011, Team Relocations/Komisia, T-204/08 a T 212/08, Zb. s. II-3569, body 94, 100 a 118).

250 S prihliadnutím na usmernenia z roku 2006 a posúdenia uvedené v predchádzajúcom bode sa Všeobecný súd na účely stanovenia základnej sumy pokuty uloženej žalobkyni domnieva, že pri stanovení základnej sumy pokuty uloženej žalobkyni je vhodné stanoviť koeficient „závažnosti porušenia“ a koeficient „dodatočnej sumy“ na 15 % hodnoty jej predaja dotknutých výrobkov na území Nemecka a Rakúska.

251 Vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 245 až 250 vyššie Všeobecný súd určuje celkovú sumu pokuty na 12 517 671 eur, ktorú treba uložiť žalobkyni, pokiaľ ide o jediné a nepretržité porušenie, na ktorom sa zúčastnila v Nemecku a Rakúsku.

2. O doplňujúcich tvrdeniach uvedených žalobkyňou na podporu žalobných návrhov smerujúcich k zmene výšky pokuty, ktorá jej bola uložená

252 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci výkonu svojej neobmedzenej súdnej právomoci musí Všeobecný súd vykonať svoje vlastné posúdenie pri zohľadnení všetkých okolností daného prípadu. V prvom rade sa toto posúdenie musí uskutočniť pri zachovaní všeobecných zásad práva Únie, akou je zásada proporcionality (pozri v tomto zmysle rozsudok Romana Tabacchi/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 280) alebo ďalej zásada rovnosti zaobchádzania (rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb. s. I-8681, bod 187).

253 Napokon z judikatúry vyplýva, že výkon neobmedzenej súdnej právomoci neznamená preskúmanie *ex offo*, a že na základe toho, s výnimkou dôvodov verejného poriadku, medzi ktoré patrí neexistencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je súd Únie povinný preskúmavať *ex offo*, prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti dotknutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok Chalkor/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 64).

254 V danom prípade treba v prvom rade konštatovať, ako bolo uvedené v bode 49 vyššie, že tretí žalobný dôvod uviedla žalobkyňa na podporu druhého žalobného návrhu a na základe toho je jeho cieľom podpora žiadosti žalobkyne o zmenu výšky pokuty.

255 Na podporu tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa Komisii vytýka, že stanovila základnú sumu pokuty uplatnením jednotných koeficientov „závažnosti porušenia“ a „dodatočnej sumy“ bez zohľadnenia šiestich nasledujúcich okolností, ktoré charakterizovali jej účasť na konštatovanom porušení. Z toho dôvodu tvrdí, že, po prvé, sa na uvedenom porušení zúčastnila iba v dvoch členských štátoch, po druhé, výhrada vznesená voči nej sa týkala iba jednej z troch podskupín výrobkov uvedených v bode 3 vyššie, po tretie, táto podskupina bola predmetom menej intenzívnych dohôd ako podskupina

sprchových kútov, po štvrté, jej účasť nemala nadnárodný rozsah, po piate, nepatrila ani k iniciátorom kartelu, ani k hlavnej skupine podnikov, ani k podnikom, ktoré sa vzájomne zosúlaďovali pred uskutočnením kartelu v rámci zasadnutí združení, a po šieste, zúčastnila sa iba na zasadnutiach troch združení.

256 Komisia spochybňuje tvrdenia uvedené žalobkyňou na podporu tretieho žalobného dôvodu.

257 V tejto súvislosti Všeobecný súd, po prvé, konštatuje, že šesť okolností uvedených žalobkyňou pre charakterizovanie jej účasti na konštatovanom porušení aspoň v podstate preberajú určité tvrdenia, ktoré už uviedla v rámci prvého žalobného dôvodu aj na podporu prvého žalobného návrhu. Z preskúmania uvedeného žalobného dôvodu Všeobecným súdom však vyplýva, že s výnimkou tvrdenia založeného na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia, pokiaľ ide o geografický rozsah porušenia, na ktorom sa žalobkyňa zúčastnila (tretia časť prvého žalobného dôvodu), treba uvedené tvrdenia zamietnuť ako nedôvodné alebo neúčinné.

258 Po druhé, Všeobecný súd uvádza, že tretia časť prvého žalobného dôvodu je prevzatá žalobkyňou v rámci prvej okolnosti uvedenej pod tretím žalobným dôvodom. Uvedenú okolnosť, ktorá spočíva na geografickom rozsahu účasti žalobkyne na porušení, ktoré jej je vytýkané, obmedzenom na Nemecko a Rakúsko, už však Všeobecný súd preskúmal v bodoch 247 až 251 vyššie na základe jeho neobmedzenej súdnej právomoci na účely prípadnej zmeny výšky pokuty.

259 Tretí žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

260 V druhom rade sa Všeobecný súd na základe svojej neobmedzenej súdnej právomoci domnieva, že žiadna z okolností, ktorých sa žalobkyňa z akéhokoľvek dôvodu v tejto veci dovoláva, ani žiadny dôvod verejného poriadku, neodôvodňujú, aby využil uvedenú právomoc na to, aby vhodne znížil pokutu, ktorá sa má uložiť žalobkyni, ako bolo stanovené v bode 251 vyššie. Všeobecný súd sa ďalej domnieva, že so zreteľom na všetky skutočnosti, ktoré mu boli predložené, pokuta vo výške 12 517 671 eur predstavuje s prihliadnutím na dĺžku trvania a závažnosť porušenia, na ktorom sa žalobkyňa zúčastnila, primeranú sankciu umožňujúcu potrestať primeraným a odstrašujúcim spôsobom jej protisúťažné správanie.

261 Pokiaľ ide o subsidiárne žalobné návrhy smerujúce k zníženiu pokuty uloženej žalobkyni v článku 2 ods. 6 napadnutého rozhodnutia, zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že vzhľadom na to, že uvedená suma bola zhodná s tou, ktorú Všeobecný súd na základe svojej neobmedzenej súdnej právomoci stanovil v bode 251 vyššie, treba uvedené žalobné návrhy zamietnuť.

262 Vo vzťahu k záverom uvedeným v bodoch 243 a 261 vyššie treba žalobu v jej celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

263 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

264 Pokiaľ ide o trovy vynaložené Radou, treba pripomenúť, že podľa ustanovení článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Preto Rada ako vedľajší účastník znáša svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.

3. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. septembra 2013.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 5

Právny stav 6

I – O prípustnosti 6

II – O veci samej 8

A – O námietkach nezákonnosti 9

1. O námietke založenej na nezákonnosti článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 9

2. O námietke založenej na nezákonnosti usmernení z roku 2006 10

B – O hlavných žalobných návrhoch smerujúcich k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia 11

1. O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu retroaktivity 12

2. O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia pri konštatovaní porušenia vytýkaného žalobkyni a pri stanovení výšky pokuty, ktorá jej bola uložená 13

a) O nesprávnych posúdeniach v súvislosti s konštatovaním porušenia vytýkaného žalobkyni 13

O šiestej, siedmej a ôsmej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom posúdení účasti žalobkyne na konštatovanom porušení v Rakúsku 14

– O siedmej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení prispôsobenia cien uplatňovaných žalobkyňou v Rakúsku cenám uplatňovaným v Nemecku 14

– O šiestej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o účasť žalobkyne na výmene informácií v Rakúsku 15

– O ôsmej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o rozsah účasti žalobkyne na karteli 16

O štvrtej a jedenástej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom uplatnení článku 101 ZFEÚ 17

– O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že koordinácia cien odpovedala na dopyt zákazníkov 18

– O jedenástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na výhodách transparentnosti na trhu pre hospodársku súťaž 19

b) O nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o stanovenie výšky pokuty uloženej žalobkyni 20

O prvej, tretej, piatej, deviatej a desiatej časti prvého žalobného dôvodu založených na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o závažnosť konštatovaného porušenia 21

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa vyrábala iba výrobky patriace do jednej z troch podskupín výrobkov pokrytých konštatovaným porušením 21

– O tretej časti prvého dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že žalobkyňa mala vedomosť o konštatovanom porušení a že sa na ňom zúčastnila iba v dvoch zo šiestich členských štátoch, ktorých sa týkalo 21

– O piatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení nižšej intenzity dohôd týkajúcich sa vodovodných batérií 23

– O deviatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že kartel nemohol poškodiť nadväzujúce trhy 24

– O desiatej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení skutočnosti, že kartel nepoškodil hospodárstvo 25

O druhej, dvanástej a trinástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnych posúdeniach poľahčujúcich okolností týkajúcich sa žalobkyne 26

– O druhej časti prvého dôvodu založenej na nezohľadnení následníckej úlohy žalobkyne 26

– O dvanástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení strednej veľkosti žalobkyne 27

– O trinástej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nezohľadnení spolupráce žalobkyne 28

3. O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 a zásady rovnosti zaobchádzania, ktorá vyplýva z uplatnenia hornej hranice 10 % upravenej v článku 23 ods. 2 uvedeného nariadenia 28

4. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania tým, že Komisia porušila skoršiu rozhodovaciu prax 30

5. O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality v rozsahu, v akom Komisia nezohľadnila obmedzenú ekonomickú výkonnosť žalobkyne 31

C – O návrhoch uvedených subsidiárne smerujúcim k zníženiu pokuty uloženej žalobkyni 32

1. O dôsledkoch, ktoré treba vyvodiť z pochybenia, ktorého sa dopustila Komisia pri výške pokuty 32

2. O doplňujúcich tvrdeniach uvedených žalobkyňou na podporu žalobných návrhov smerujúcich k zmene výšky pokuty, ktorá jej bola uložená 33

O trovách 34